

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf 1
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 1855/89 af 14. juni 1989 om ordningen vedrørende midlertidig indførsel af transportmidler 8

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Rådet

89/393/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 14. juni 1989 om femte ændring af direktiv 74/329/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om emulgatorer, stabilisatorer, fortyknings- og geleringsmidler, der må anvendes i levnedsmidler 13

89/394/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 14. juni 1989 om tredje ændring af direktiv 75/726/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om frugtsaft og visse lignende produkter 14

89/395/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 14. juni 1989 om ændring af direktiv 79/112/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler 17

Indhold (fortsat)

89/396/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 14. juni 1989 om angivelser af eller mærker til identifikation af et bestemt levnedsmiddelparti 21

89/397/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler 23

89/398/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring 27

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 1854/89

af 14. juni 1989

om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Bogføring af importafgifter og eksportafgifter er afgørende for anvendelsen af størstedelen af de specifikke toldforskrifter; betingelserne for, hvorledes bogføringen skal finde sted, er i øjeblikket kun fastlagt i Rådets direktiv 78/453/EØF af 22. maj 1978 om harmonisering af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om henstand med betaling af import- og eksportafgifter ⁽⁴⁾; i de øvrige tilfælde fastsættes betingelserne for bogføring af importafgifter og eksportafgifter af medlemsstaterne; det bør derfor påses, at der på bedst mulig måde gennemføres en ensartet anvendelse heraf i Fællesskabet; derfor bør direktiv 78/453/EØF erstattes med en forordning, hvori optages alle nødvendige oplysninger og ændringer;

reglerne om bogføring og betingelserne for betaling af toldskyld er af særlig betydning for, at toldunionen kan fungere, som den skal, samt for at sikre størst mulig ligebehandling af virksomhederne i forbindelse med opkrævning af importafgifter og eksportafgifter;

det kan overlades til medlemsstaterne selv at fastlægge de praktiske retningslinjer for bogføringen af importafgifterne og eksportafgifterne; det vigtigste er at fastlægge, inden for hvilke frister bogføringen skal finde sted;

det bør ligeledes fastlægges, inden for hvilke frister de bogførte importafgifts- og eksportafgiftsbeløb skal erlægges; de betalingslempelser ud over betalingshenstand, der indrømmes i medlemsstaterne, bør efter en harmonisering opretholdes; af klarhedshensyn bør samtlige foranstaltninger vedrørende betaling af importafgifter og eksportafgifter, herunder foranstaltningerne vedrørende betalingshenstand, der i øjeblikket er omhandlet i direktiv 78/453/EØF, omarbejdes og samles i en enkelt tekst;

såfremt der indrømmes andre betalingslempelser end betalingshenstand samt i forbindelse med forsinket betaling eller manglende betaling inden for de fastsatte frister, opretholdes den hidtidige retstilstand, hvorefter der skal betales renter;

under hensyn til den løbende udvikling i varetrafikken og kravet om hurtigst mulig frigivelse af varerne er toldvæsenets kontrolmetoder blevet tilpasset på en sådan måde, at toldvæsenet kun i meget få tilfælde kontrollerer varerne, før de frigives; kontrollen af, at importen og eksporten sker i overensstemmelse med forskrifterne, udsættes således og består oftest i en regnskabskontrol, som kan medføre efteropkrævning af et yderligere afgiftsbeløb; efterfølgende kontrol kan endvidere medføre godtgørelse af et for meget opkrævet afgiftsbeløb; det for meget opkrævede beløb er blevet beregnet på grundlag af oplysninger, som den pågældende selv har afgivet, og han har kunnet få rådighed over varerne meget hurtigere, end hvis de var blevet kontrolleret inden frigivelsen;

⁽¹⁾ EFT nr. C 41 af 13. 2. 1985, s. 5.

⁽²⁾ EFT nr. C 229 af 9. 9. 1985, s. 107, og EFT nr. C 96 af 17. 4. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 169 af 8. 7. 1985, s. 6.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 146 af 2. 6. 1978, s. 19.

i betragtning af, at de forskellige medlemsstater følger forskellige retningslinjer i deres kreditpolitik, kan der ikke påtænkes fastsat en enkelt lånerente og en enkelt morarente,

der skal gælde i hele Fællesskabet; det bør imidlertid undgås, at der i de enkelte medlemsstater opstår for store forskelle i behandlingen af personer, som skal betale en lånerente i henhold til denne forordning, i forhold til dem, der optager lån hos finansieringsinstitutter; den rente, der skal betales, såfremt der indrømmes andre betalingslempler end betalingshenstand, bør derfor fastsættes af medlemsstaterne i forhold til den gældende rente på det nationale penge- og kapitalmarked; morarenten kan i kraft af sit formål være højere end lånerenten;

hvad angår forsendelse, indrømmes der kautionsløse lempeligere vilkår med hensyn til frister for rentebetaling end fastsat i denne forordning; disse mere favorable bestemmelser findes i visse internationale konventioner, og nye fællesskabsbestemmelser på området må ikke gribe ind heri; det samme bør gøre sig gældende for fællesskabsforsendelsesproceduren i det omfang, hvor denne procedure i medfør af konventionen med EFTA-landene finder anvendelse på varer, der forsendes mellem Fællesskabets toldområde og disse lande; det samme bør gøre sig gældende for midlertidig indførsel af varer, som sker på betingelserne i den konvention, der blev indgået i Bruxelles den 6. december 1961 (ATA-Konventionen);

direktiv 78/453/EØF bør ophæves, idet bestemmelserne deri er medtaget i denne forordning; for at tage hensyn til ovennævnte tilfælde, i hvilke de betalingspligtige og toldmyndighederne ikke skal betale renter, bør man dels foretage en supplerende med relevante bestemmelser af Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3799/86⁽²⁾, dels ophæve bestemmelserne om eventuel rentebetaling i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 918/83⁽⁴⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Denne forordning vedrører bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og vilkårene for betaling heraf.
2. I denne forordning forstås ved
 - a) *toldskyld*: en persons forpligtelse til at erlægge importafgifter (toldskyld ved import) eller eksportafgifter (toldskyld ved eksport), der i henhold til gældende bestemmelser finder anvendelse på varer, for hvilke der skal betales sådanne afgifter;
 - b) *person*:
 - en fysisk person
 - eller en juridisk person
 - eller, såfremt gældende regler giver mulighed herfor, en sammenslutning af personer, som betragtes som havende rets- og handleevne, uden ved nogen retsforordning at have fået tillagt status som juridisk person;
 - c) *bogføring*: toldmyndighedens opførelse i regnskabsregistrene eller på anden måde af størrelsen af import- eller eksportafgifter, der udgør toldskyld;
 - d) *importafgift*: told og afgifter med tilsvarende virkning samt landbrugsimportafgifter og andre afgifter ved indførsel, der fastsættes som led i den fælles landbrugspolitik eller i de særordninger, der anvendes på visse varer, som frembringes ved forarbejdning af landbrugsprodukter;
 - e) *eksportafgift*: landbrugseksportafgifter og andre afgifter ved udførsel, der fastsættes som led i den fælles landbrugspolitik eller i de særordninger, der anvendes på visse varer, som frembringes ved forarbejdning af landbrugsprodukter;
 - f) *toldmyndighed*: enhver myndighed, som har beføjelse til at håndhæve toldbestemmelserne, også selv om vedkommende myndighed ikke henhører under toldadministrationen.

AFSNIT I

BOGFØRING AF IMPORTAFGIFTER OG EKSPORTAFGIFTER

Artikel 2

1. Ethvert importafgifts- eller eksportafgiftsbeløb, der udgør en toldskyld — i det følgende benævnt »afgiftsbeløb« — skal beregnes af toldmyndigheden, så snart den har de fornødne oplysninger, og bogføres af denne myndighed.

(¹) EFT nr. L 175 af 12. 7. 1979, s. 1.

(²) EFT nr. L 352 af 13. 12. 1986, s. 19.

(³) EFT nr. L 197 af 3. 8. 1979, s. 1.

(⁴) EFT nr. L 105 af 23. 4. 1983, s. 1.

Første afsnit gælder ikke, når en foreløbig antidumping- eller udligningstold er blevet indført, eller når artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1697/79 kan finde anvendelse.

2. De praktiske regler for bogføringen af afgiftsbeløbene fastlægges af medlemsstaterne. Disse regler kan være forskellige, afhængig af om toldmyndigheden på baggrund af forholdene omkring toldskyldens opståen er sikker på eller ikke sikker på, at de nævnte beløb betales.

Reglerne for toldmyndighedens bogføring af afgiftsbeløbene i de forskellige tilfælde meddeles Kommissionen.

- a) hvis medlemsstaternes administrative organisation gør det nødvendigt, navnlig hvis bogføringen sker centralt
- b) hvis toldmyndigheden som følge af særlige omstændigheder ikke er i stand til at overholde de fastsatte frister.

Artikel 3

1. Såfremt der opstår en toldskyld ved antagelsen af angivelsen af en vare til en anden toldprocedure end midlertidig indførsel med delvis fritagelse for importafgifter, eller ved en hvilken som helst anden handling, der har samme retsvirkning som denne antagelse, skal beløbet svarende til denne toldskyld bogføres, så snart det er blevet beregnet, eller senest andendagen efter den dag, hvor varerne er blevet frigivet, eller eksporttilladelse er givet, jf. dog stk. 2.

Fristerne kan ikke forlænges ud over 14 dage.

2. De frister, der er fastsat i stk. 1, gælder ikke i tilfælde af hændelige omstændigheder eller force majeure.

Dog kan, for så vidt der er stillet sikkerhed for deres betaling, samtlige afgiftsbeløb vedrørende varer, der er frigivet — eller for hvilke eksporttilladelse er givet — til en og samme person i løbet af en af toldmyndigheden fastsat periode, som højst må være på 31 dage, bogføres samlet ved slutningen af perioden. Denne bogføring skal ske senest fem dage efter den pågældende periodes udløb.

Artikel 5

Såfremt det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, ikke er bogført i henhold til artikel 3 og 4 eller er bogført for lavt i forhold til det lovligt skyldige beløb, skal bogføringen af det afgiftsbeløb, der skal opkræves eller efteropkræves, ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndigheden er blevet klar over situationen og kan beregne det lovligt skyldige beløb og fastslå, hvem der skal betale beløbet. Denne frist kan forlænges efter artikel 4.

2. Såfremt en vare efter bestemmelserne kan frigives, inden visse betingelser i fællesskabsretten, som er afgørende for fastlæggelsen af toldskylden eller opkrævningen af denne, er opfyldt, skal bogføringen finde sted senest to dage efter den dag, hvor toldskylden eller forpligtelsen til at betale de afgiftsbeløb, der følger af denne, er endelig fastlagt eller fastslået.

Artikel 6

1. Så snart afgiftsbeløbet er bogført, underrettes den betalingspligtige person efter en passende fremgangsmåde om beløbets størrelse.

Vedrører toldskylden imidlertid en foreløbig antidumping- eller udligningstold, skal denne told bogføres senest to måneder efter, at Rådets forordning om indførelse af en endelig antidumping- eller udligningstold er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Såfremt der i toldangivelsen er anført et vejledende afgiftsbeløb, kan toldmyndigheden bestemme, at den i stk. 1 omhandlede underretning kun skal ske, såfremt det angivne afgiftsbeløb ikke svarer til det af toldmyndigheden fastsatte beløb.

3. Såfremt der opstår en toldskyld under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i stk. 1, skal bogføringen af det tilsvarende afgiftsbeløb ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndigheden kan

I tilfælde hvor der gøres brug af den i første afsnit fastsatte mulighed, betragtes toldmyndighedens frigivelse af varerne — eller meddelelse af udførselstilladelse for varerne — som underretning af den betalingspligtige person om det bogførte afgiftsbeløb, jf. dog artikel 3, stk. 1, andet afsnit.

a) beregne det pågældende afgiftsbeløb, og

b) fastslå, hvilken person der skal betale dette beløb.

Artikel 7

Artikel 4

1. De i artikel 3 nævnte frister kan forlænges,

Såfremt der ikke kan foretages efteropkrævning efter artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 1697/79, kan medlemsstaterne undlade at anvende artikel 2 eller artikel 6 i nærværende forordning.

AFSNIT II

FRIST OG NÆRMERE REGLER FOR BETALING AF IMPORTAFGIFTERNE OG
EKSPORTAFGIFTERNE

Kapitel A

Princip

Artikel 8

Ethvert afgiftsbeløb, der er genstand for den i artikel 6 omhandlede underretning, skal erlægges af den betalingspligtige inden udløbet af følgende frister:

- a) Såfremt der ikke er indrømmet den betalingspligtige nogen af de i kapitel B fastsatte betalingslempelser, skal betalingen ske inden for den fastsatte frist.

Med forbehold af de gældende bestemmelser vedrørende indsigelse må denne frist højst være på ti dage fra det tidspunkt, hvor den afgiftspligtige er blevet underrettet om det skyldige afgiftsbeløb, og den skal, hvis der har fundet samlet bogføring sted under de i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, anførte forudsætninger, fastsættes således, at den betalingspligtige ikke derved opnår en længere betalingsfrist, end tilfældet ville have været, hvis vedkommende havde fået henstand med betalingen på de i kapitel B, afdeling 1, anførte betingelser.

Forlængelse indrømmes uden videre, når det godtgøres, at den pågældende har modtaget underretningen for sent til at kunne overholde den frist, der gælder for betalingen.

Toldmyndigheden kan desuden efter anmodning indrømme den betalingspligtige en forlænget frist, når det skyldige afgiftsbeløb hidrører fra en efteropkrævning. En således indrømmet forlænget frist kan ikke overstige den tid, der er nødvendig, for at den betalingspligtige kan træffe de fornødne foranstaltninger til at opfylde sin forpligtelse, jf. dog artikel 15.

- b) Såfremt der er indrømmet den betalingspligtige en af de i kapitel B fastsatte betalingslempelser, skal betalingen finde sted ved udløbet af den eller de frister, der er fastsat i forbindelse med disse betalingslempelser.

Artikel 9

Betaling skal finde sted i rede penge eller i form af ethvert andet betalingsmiddel, som ifølge lovgivningen i den pågældende medlemsstat har tilsvarende frigørende virkning («kontant betaling»). Den kan ske via modregning, når gældende bestemmelser tillader det.

Kapitel B

Betalingslempelser

Afdeling 1

Betalingshenstand

Artikel 10

Såfremt det afgiftsbeløb, den pågældende skylder, vedrører varer, der er angivet til en toldprocedure, som indebærer pligt til betaling af sådanne afgifter, indrømmer toldmyndighederne efter anmodning henstand med betaling af dette beløb på de i artikel 11 til 14 fastsatte betingelser.

Artikel 11

Det er en forudsætning for indrømmelse af betalingshenstand, at ansøgeren har stillet sikkerhed.

Endvidere kan indrømmelse af betalingshenstand give anledning til opkrævning af ekstraomkostninger for sagsoprettelse og tjenesteydelse.

Artikel 12

1. Toldmyndigheden kan indrømme betalingshenstand efter en af følgende regler:

- enten særskilt for hvert enkelt beløb, der bogføres på de i artikel 3, stk. 1, første afsnit, anførte vilkår
- eller samlet for alle afgiftsbeløb, der bogføres på de i artikel 3, stk. 1, første afsnit, anførte vilkår i løbet af en periode, der fastsættes af toldmyndigheden, og som højst må være på 31 dage
- eller samlet for alle afgiftsbeløb, som bogføres samlet i medfør af artikel 3, stk. 1, andet afsnit.

2. Der indrømmes ligeledes, på samme betingelser som i stk. 1, betalingshenstand for afgiftsbeløb vedrørende varer, der er angivet til toldproceduren for midlertidig indførsel med delvis fritagelse for importafgifter.

Artikel 13

1. Betalingshenstanden er på 30 dage. Den beregnes således:

- a) Såfremt betalingshenstanden indrømmes efter artikel 12, litra a), beregnes fristen fra dagen efter den dag, hvor toldmyndigheden har bogført afgiftsbeløbet.

Såfremt artikel 4 bringes i anvendelse, nedsættes den i overensstemmelse med første afsnit beregnede frist på 30 dage med et antal dage svarende til den frist ud over to dage, der har været anvendt til bogføringen.

- b) Såfremt betalingshenstanden indrømmes i overensstemmelse med artikel 12, litra b), beregnes fristen fra dagen efter den dag, hvor perioden for samlet bogføring udløber. Den nedsættes med et antal dage svarende til halvdelen af det antal dage, perioden for samlet bogføring omfatter.
- c) Såfremt betalingshenstanden indrømmes i overensstemmelse med artikel 12, litra c), beregnes fristen fra dagen efter udløbet af den periode, i hvilken de pågældende varer er blevet frigivet — eller eksporttilladelse er givet. Den nedsættes med et antal dage svarende til halvdelen af det antal dage, den pågældende periode omfatter.

2. Såfremt de i stk. 1, litra b) og c), omhandlede perioder omfatter et ulige antal dage, er det antal dage, der skal fradrages fristen på 30 dage i henhold til bestemmelserne i disse litra, lig med halvdelen af det lige antal dage umiddelbart under dette ulige antal.

3. For at forenkle proceduren kan medlemsstaterne, såfremt de i stk. 1, litra b) og c), omhandlede perioder er en kalenderuge eller en kalendermåned, bestemme, at den afgiftsbetaling, for hvilken der er indrømmet betalingshenstand,

- a) når der er tale om en periode på en kalenderuge, skal finde sted om fredagen i den fjerde uge efter denne kalenderuge
- b) når der er tale om en periode på en kalendermåned, skal finde sted senest den sekstende dag i måneden efter denne kalendermåned.

Artikel 14

1. Der kan ikke indrømmes betalingshenstand for afgiftsbeløb, som, selv om de vedrører varer, der er angivet til en toldprocedure, som indebærer pligt til betaling af sådanne afgifter, bogføres efter de gældende bestemmelser for antagelse af ufuldstændige angivelser, som følge af at klareren ved udløbet af den fastsatte frist ikke har givet de nødvendige oplysninger til endelig bestemmelse af varernes toldværdi eller ikke har leveret de oplysninger eller det dokument, der manglende ved antagelsen af den ufuldstændige angivelse.

2. Der kan dog indrømmes betalingshenstand i de i stk. 1 omhandlede tilfælde, såfremt det afgiftsbeløb, der skal opkræves, bogføres inden udløbet af en frist på 30 dage fra tidspunktet for bogføringen af det oprindeligt krævede beløb, eller, såfremt der ikke er foretaget nogen bogføring, fra tidspunktet for antagelsen af angivelsen vedrørende de pågældende varer. Varigheden af en betalingshenstand, der

indrømmes på disse vilkår, må ikke gå ud over tidspunktet for udløbet af den periode, som i medfør af artikel 13 er indrømmet for betaling af det oprindeligt fastsatte afgiftsbeløb, eller som skulle være indrømmet, såfremt det lovligt skyldige afgiftsbeløb var blevet bogført ved angivelsen af de pågældende varer.

Afdeling 2

Andre betalingslempelser

Artikel 15

Medlemsstaterne kan tillade, at der ud over den i afdeling 1 omhandlede betalingshenstand indrømmes en person, der skal betale et afgiftsbeløb, andre betalingslempelser.

Det er en forudsætning for indrømmelse af disse betalingslempelser, at der stilles en sikkerhed. Toldmyndigheden kan dog undlade at kræve denne sikkerhed, når et sådant krav på grund af den pågældende persons situation vil kunne give anledning til alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder.

Afdeling 3

Betaling inden fristernes udløb

Artikel 16

Uanset hvilken betalingslempelse den person, der skal betale et afgiftsbeløb, har fået indrømmet, kan denne person erlægge dette beløb helt eller delvis inden udløbet af den frist, der er indrømmet.

Afdeling 4

Betaling foretaget af tredjemand

Artikel 17

Ethvert afgiftsbeløb kan betales af en tredjemand på den betalingspligtige persons vegne.

Kapitel C

Tvangsfuldbyrdelse

Artikel 18

Såfremt den person, der skal betale et afgiftsbeløb, ikke har indfriet sin forpligtelse inden for den fastsatte frist, gør toldmyndigheden brug af alle de muligheder, den har i henhold til gældende bestemmelser, herunder tvangsfuldbyrdelse, for at sikre betaling af beløbet.

AFSNIT III

BETALING AF RENTER

Artikel 19

Når en medlemsstat indrømmer betalingslempelser i henhold til artikel 15, skal de omkostninger, der herved pålægges den afgiftspligtige, navnlig renterne, beregnes således, at de svarer til det beløb, der i denne henseende kræves på den enkelte stats penge- og kapitalmarked.

Ved forsinket betaling eller manglende betaling inden for de fastsatte frister kan morarenten være højere end den i foregående afsnit fastsatte rente.

kunne give anledning til alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder.

2. Medlemsstaterne kan ligeledes undlade at opkræve morarente, hvis rentebeløbet er mindre end eller lig med 20 ECU, eller hvis afgifterne betales inden fem dage efter betalingsfristens udløb. Dette beløb kan ændres efter fremgangsmåden i artikel 24, stk. 2.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne kan undlade at anvende artikel 19, såfremt det på grund af den pågældende persons situation vil

3. Medlemsstaterne kan fastsætte minimumsperioder for beregning af renterne.

AFSNIT IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Der kan ikke kræves andre renter af de af en betalingspligtig skyldige afgiftsbeløb end de i artikel 19 omhandlede, uden at dette dog er til hinder for en eventuel anvendelse af de bestemmelser, der er gældende i forbindelse med overtrædelse af toldforskrifterne.

Der kan dog i forbindelse med efteropkrævning opkræves morarenter, såfremt dette er fastsat i de nationale bestemmelser.

af 24. juli 1979 om harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang til fri omsætning⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 81/853/EØF⁽²⁾, kan undersøge ethvert spørgsmål om anvendelsen af dette direktiv, som rejses af formanden, enten på dennes initiativ eller efter begæring fra en medlemsstats repræsentant.

2. De for gennemførelsen af denne forordning nødvendige bestemmelser fastsættes efter den i artikel 26, stk. 2 og 3, i direktiv 79/695/EØF beskrevne fremgangsmåde.

Artikel 22

Denne forordning anfægtter ikke de bestemmelser, der fritager toldmyndighederne for at bogføre afgiftsbeløb på under 10 ECU.

Artikel 23

Denne forordning ændrer ikke de gunstigere bestemmelser, der måtte være fastsat for kautionister inden for rammerne af ordningen for forsendelse og ordningen i konventionen vedrørende midlertidig indførsel af varer, indgået i Bruxelles den 6. december 1961 (ATA-Konventionen).

Artikel 24

1. Det udvalg for almindelige toldbestemmelser, der er nedsat i henhold til artikel 24 i Rådets direktiv 79/695/EØF

Artikel 25

1. Direktiv 78/453/EØF ophæves.

Henvisninger til nævnte direktiv skal betragtes som henvisninger til nærværende forordning.

2. Artikel 6 i forordning (EØF) nr. 1697/79 ophæves.

3. I forordning (EØF) nr. 1430/79 indsættes følgende artikel:

»Artikel 17a

Når de kompetente myndigheder i medfør af denne forordning godtgør importafgifter eller eksportafgifter

⁽¹⁾ EFT nr. L 205 af 13. 8. 1979, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. L 319 af 7. 11. 1981, s. 1.

samt lånerenter eller morarenter, der eventuelt er opkrævet i forbindelse med betalingen heraf, skal de pågældende myndigheder ikke betale renter. Der kan dog betales renter, hvis dette er fastsat i de nationale bestemmelser.«

forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 186 af 30. 6. 1989, s. 1.«

4. Artikel 13 i direktiv 81/177/EØF affattes således:

»Artikel 13

Med forbehold af de forbud eller restriktioner, som eventuelt er fastsat for varer, der er angivet til udførsel, giver toldmyndighederne først tilladelse til, at varerne udføres, efter eventuelt at have sikret sig, at eksportafgifterne i forbindelse hermed er betalt, eller at der er stillet sikkerhed herfor, eller at der er indrømmet henstand med betalingen på de betingelser, der er fastsat i Rådets

Artikel 26

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. juli 1990.

Den anvendes på afgiftsbeløb, der bogføres fra dette tidspunkt.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne

P. SOLBES

Formand

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 1855/89

af 14. juni 1989

om ordningen vedrørende midlertidig indførsel af transportmidler

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 113,under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale
Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er i de fleste medlemsstaters lovgivning fastsat adgang til midlertidig indførsel, der giver mulighed for uden importafgift at anvende visse indførte transportmidler, der ikke befinder sig i en af de situationer, der er omhandlet i Traktatens artikel 9, stk. 2, såfremt disse transportmidler er bestemt til at skulle genudføres; sådanne ordninger er ligeledes genstand for flere internationale konventioner af multilateral karakter, i hvilke samtlige eller visse medlemsstater er kontraherende parter; det er hensigtsmæssigt under hensyntagen til toldunionens krav at fastsætte en ensartet ordning for midlertidig indførsel af transportmidler;

ved forordning (EØF) nr. 3599/82 ⁽⁴⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 1620/85 ⁽⁵⁾, er der fastsat en ordning for midlertidig indførsel, som ikke omfatter transportmidler;

transportmidler, som ikke opfylder de i nærværende forordning fastsatte betingelser kan dog henføres under ovennævnte ordning;

det er nødvendigt at sikre en ensartet anvendelse af denne forordning og med henblik herpå at fastlægge en fællesskabsprocedure, der gør det muligt at vedtage gennemførelsesbestemmelserne hertil; det er hensigtsmæssigt at tilrettelægge et snævert og effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen på dette område inden for rammerne af Udvalget for Toldprocedurer af Økonomisk Betydning, der er nedsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1999/85 af 16. juli 1985 om aktiv forædling ⁽⁶⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel af transportmidler gør det muligt efter de fremgangsmåder og på de betingelser, der er fastsat i denne forordning, med fuldstændig fritagelse for importafgifter at indføre transportmidler, der er bestemt til midlertidigt at forblive på Fællesskabets toldområde og derefter at blive genudført.

2. I denne forordning forstås ved:

a) »person«:

- enten en fysisk person
- eller en juridisk person
- eller, såfremt gældende regler giver mulighed herfor, en sammenslutning af personer, som anerkendes at have rets- og handleevne uden ved nogen retsforskrift at have fået tillagt status som juridisk person

b) »person, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde«:

- såvel en fysisk person, der har sædvanlig bopæl uden for Fællesskabets toldområde, som en juridisk person, der har hjemsted uden for dette område

c) »importafgifter«: afgifter som defineret i artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3599/82

d) »erhvervs-mæssig brug«: anvendelse af et transportmiddel til direkte udøvelse af en lønnet aktivitet eller en aktivitet med gevinst for øje

e) »privat brug«: anvendelse til andre formål end erhvervs-mæssig brug som defineret i litra d)

f) »transportmiddel«: ethvert transportmiddel beregnet til transport af personer eller gods. Udtrykket »transportmiddel« omfatter reservedele, tilbehør og standardudstyr, herunder også anordninger til fastgørelse, fastspænding eller beskyttelse af godset, når disse effekter indføres sammen med transportmidlet

g) »toldmyndighed«: enhver myndighed, der har beføjelse til at håndhæve toldbestemmelserne, også selv om vedkommende myndighed ikke henhører under toldadministrationen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 4 af 7. 1. 1984, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 104 af 16. 4. 1984, s. 116.

⁽³⁾ EFT nr. C 248 af 17. 9. 1984, s. 6.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1982, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 155 af 14. 6. 1985, s. 54.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 188 af 20. 7. 1985, s. 1.

Artikel 2

Midlertidig indførsel af transportmidler er tilladt uden formaliteter straks fra deres ankomst til Fællesskabets toldområde, på de i denne forordning fastsatte betingelser.

I undtagelsestilfælde kan toldmyndighederne dog give tilladelse til anvendelse af ordningen for midlertidig indførsel betinget af, at visse særlige formaliteter overholdes.

Artikel 3

Henførsel af transportmidler under ordningen for midlertidig indførsel kræver ikke, at der stilles sikkerhed for opfyldelsen af en toldskyld, som vil kunne opstå.

I undtagelsestilfælde kan toldmyndighederne dog gøre nævnte henførsel betinget af, at der stilles sikkerhed.

AFSNIT II

Vejtransportmidler

Artikel 4

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for køretøjer til erhvervmæssig brug.

2. I denne artikel forstås ved »køretøjer«: alle køretøjer, herunder påhængsvogne, som kan tilkobles sådanne køretøjer.

3. Med forbehold af stk. 4 gives der adgang til den i stk. 1 omhandlede ordning for midlertidig indførsel på betingelse af, at køretøjerne:

- a) indføres af en person, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde, eller for dennes regning
- b) anvendes til erhvervmæssig brug af denne person eller for hans regning, og
- c) er registreret uden for Fællesskabets toldområde i en uden for dette område etableret persons navn. Er køretøjerne ikke registreret, anses denne betingelse dog for at være opfyldt, såfremt køretøjerne tilhører en person, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde
- d) udelukkende anvendes til transport, der begynder eller slutter uden for Fællesskabets toldområde, bortset fra de tilfælde, der skal fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 21.

4. Er en påhængsvogn tilkoblet et motorkøretøj, der er registreret inden for Fællesskabets toldområde, kan der gives

adgang til anvendelse af ordningen, også selv om betingelserne i stk. 3, litra a) og b), ikke er opfyldt.

5. De i stk. 1 omhandlede køretøjer kan på de i stk. 3 fastsatte betingelser forblive på Fællesskabets toldområde i det tidsrum, der er nødvendigt til gennemførelse af de opgaver, for hvilke der er ansøgt om midlertidig indførsel, såsom befordring, afsætning og optagning af passagerer, losning og lastning af gods, transport og vedligeholdelse.

Artikel 5

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for køretøjer til privat brug.

2. I denne artikel forstås ved »køretøjer«: alle køretøjer, herunder campingvogne og påhængsvogne, som kan tilkobles et motorkøretøj.

3. Der gives adgang til den i stk. 1 omhandlede ordning for midlertidig indførsel på betingelse af, at køretøjerne:

- a) indføres af personer, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde
- b) anvendes af dem til privat brug, og
- c) er registreret uden for Fællesskabets toldområde i en uden for dette område etableret persons navn. Er køretøjerne ikke registreret, anses denne betingelse dog for at være opfyldt, såfremt køretøjerne tilhører en person, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde.

4. Uanset stk. 3 gives der ligeledes adgang til ordningen, såfremt køretøjer, der ikke opfylder betingelserne i artikel 9 og 10 i Traktaten, registreres på Fællesskabets toldområde i en suspensiv nummerserie med henblik på genudførsel og forsynes med en nummerplade, der udleveres til en person, som er etableret uden for dette område.

5. Der gives ligeledes adgang til ordningen for midlertidig indførsel i følgende tilfælde:

- a) når et privat køretøj, der er registreret i det land, hvor brugeren har sædvanlig bopæl, benyttes til regelmæssigt at tilbagelægge en strækning på Fællesskabets toldområde for at komme frem og tilbage mellem bopælen og arbejdsstedet. Adgangen til anvendelse af ordningen er ikke undergivet nogen anden tidsbegrænsning
- b) når en person under uddannelse benytter et privat køretøj, der er registreret i det land, hvor han har sin sædvanlige bopæl, på Fællesskabets toldområde, hvor den pågældende udelukkende opholder sig i studieøjemed.

6. Med forbehold af stk. 5, litra a), kan de i stk. 1 omhandlede køretøjer forblive på Fællesskabets toldområde:

- a) i et sammenhængende eller ikke-sammenhængende tidsrum på seks måneder, pr. periode på tolv måneder
- b) i det tidsrum, i hvilket en person under uddannelse opholder sig på Fællesskabets toldområde i de i stk. 5, litra b), omhandlede tilfælde.

7. Stk. 5, litra b), og stk. 6, litra b), finder med de nødvendige ændringer anvendelse for personer, der udsendes med et særligt hverv af en bestemt varighed.

Artikel 6

1. Bestemmelserne i artikel 5 gælder med de nødvendige ændringer for ride-eller trækdyr og udstyr hertil, som bringes ind i Fællesskabets toldområde.

2. De i stk. 1 omhandlede dyr og udstyr hertil kan forblive på Fællesskabets toldområde i et tidsrum på tre måneder.

AFSNIT III

Rullende materiel til jernbanetransport

Artikel 7

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for rullende materiel til jernbanetransport.

2. I denne artikel forstås ved »rullende materiel til jernbanetransport«: lokomotiver, motorvogne og skinnebusser samt vogne af enhver art, som er bestemt til transport af personer og gods.

3. Der gives adgang til den i stk. 1 omhandlede ordning for midlertidig indførsel på betingelse af, at det rullende materiel til jernbanetransport:

- a) tilhører personer, der er etableret uden for Fællesskabets toldområde
- b) er registreret på et jernbanenet beliggende uden for Fællesskabets toldområde.

4. Rullende materiel til jernbanetransport kan forblive på Fællesskabets toldområde i et tidsrum på tolv måneder.

AFSNIT IV

Luftfartøjer

Artikel 8

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for luftfartøjer.

2. De i stk. 1 omhandlede luftfartøjer kan forblive på Fællesskabets toldområde i det tidsrum, der er nødvendigt til gennemførelse af de opgaver, for hvilke der er ansøgt om midlertidig indførsel, såsom befordring, afsætning og optagning af passagerer, losning og lastning af gods, transport og vedligeholdelse.

3. Når de i stk. 1 omhandlede luftfartøjer anvendes til privat brug, finder betingelserne i artikel 5, stk. 3, anvendelse.

4. De i stk. 3 omhandlede luftfartøjer kan forblive på Fællesskabets toldområde i et sammenhængende eller ikke-sammenhængende tidsrum på seks måneder pr. periode på tolv måneder.

AFSNIT V

Fartøjer til søtransport eller til transport ad indre vandveje

Artikel 9

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for fartøjer til søtransport eller til transport ad indre vandveje.

2. De i stk. 1 omhandlede fartøjer kan forblive på Fællesskabets toldområde i det tidsrum, der er nødvendigt til gennemførelse af de opgaver, for hvilke der er ansøgt om midlertidig indførsel, såsom befordring, afsætning og optagning af passagerer, losning og lastning af gods, transport og vedligeholdelse.

3. Når de i stk. 1 omhandlede fartøjer til søtransport eller til transport ad indre vandveje anvendes til privat brug, finder betingelserne i artikel 5, stk. 3, anvendelse.

4. De i stk. 3 omhandlede fartøjer kan forblive på Fællesskabets toldområde i et sammenhængende eller ikke-sammenhængende tidsrum på seks måneder pr. periode på tolv måneder.

AFSNIT VI

Paller

Artikel 10

1. Ordningen vedrørende midlertidig indførsel finder i overensstemmelse med artikel 2 og 3 anvendelse for paller.

2. I denne artikel forstås ved »palle«: en plade, på hvilken en vis godsmængde kan anbringes, således at den udgør en ladningsenhed med henblik på transport, håndtering eller

opstabling ved anvendelse af mekaniske hjælpemidler. Pladen består enten af to flader med afstivere imellem eller af en flade på fødder eller inden for lufttransport af en specialflade. Dens totale højde er den mindst mulige, idet den dog kan håndteres på ruller eller ved hjælp af gaffeltrucks eller palletrucks. Den kan være med eller uden overbygning.

AFSNIT VII

Diverse bestemmelser

Artikel 11

Der gives adgang til ordningen vedrørende midlertidig indførsel for reservedele, tilbehør og normalt udstyr, herunder udstyr til stuvning, pakning eller beskyttelse af gods, der indføres adskilt fra de transportmidler, til hvilke disse effekter er bestemt.

Artikel 12

De transportmidler, der er omhandlet i afsnit II, III, IV og V, må ikke udlånes, udlejes, pantsættes, sælges eller overdrages til en person, der har sin sædvanlige bopæl inden for Fællesskabets toldområde.

Artikel 13

Der kan efter fremgangsmåden i artikel 21 i særlige tilfælde gives tilladelse til, at en person, som en undtagelse fra denne forordning, importerer og/eller anvender et transportmiddel på Fællesskabets toldområde.

Artikel 14

Såfremt særlige omstændigheder gør det berettiget, kan toldmyndigheden efter anmodning fra den pågældende forlænge de i denne forordning fastsatte frister.

Artikel 15

Den, der benytter ordningen for midlertidig indførsel, er undergivet alle de tilsyns- og kontrolforanstaltninger, som toldmyndigheden foreskriver.

Artikel 16

Toldmyndigheden kan tilbagekalde tilladelsen, såfremt den konstaterer, at den, der benytter ordningen for midlertidig indførsel, ikke har overholdt en af de herfor fastsatte betingelser.

Artikel 17

1. Anvendelsen af ordningen for midlertidig indførsel afvikles, når det under denne ordning henførte transportmiddel genudføres fra Fællesskabets toldområde eller, med henblik på senere genudførsel, anbringes:

— i en frizone

eller henføres under ordningen for:

— toldoplæg

— fællesskabsforsendelse (proceduren vedrørende tredjelande) eller en af de ordninger for international transport, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1674/87 ⁽²⁾, for så vidt anvendelsen af disse ordninger er tilladt i henhold til Fællesskabets retsregler, eller

— aktiv forædling

eller omkostningsfrit overdrages til statskassen med toldmyndighedens samtykke.

For så vidt angår paller eller rullende materiel til jernbanetransport, der anvendes i fællesskab i henhold til en aftale, afvikles ordningens anvendelse dog ligeledes, når paller af tilsvarende værdi eller rullende materiel til jernbanetransport, af samme type som det, der er henført under ordningen for midlertidig indførsel, udføres eller med henblik på senere udførsel anbringes i en frizone eller henføres under en af de i første afsnit omhandlede ordninger.

2. Toldmyndigheden kan, når omstændighederne gør det berettiget, give tilladelse til, at transportmidler, der er henført under ordningen for midlertidig indførsel, overgår til fri omsætning eller destrueres under toldmyndighedens kontrol, enten umiddelbart eller efter at have været anbragt i frizone eller henført under en af de i stk. 1, første afsnit nævnte ordninger.

3. Stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse, når tilladelsen tilbagekaldes i henhold til artikel 16, dog med forbehold af bestemmelserne om overtrædelse af toldlovgivningen.

4. De dele, der udskiftes ved reparation eller vedligeholdelse, skal behandles på en af de i stk. 1 og 2 omhandlede måder.

5. Med forbehold af bestemmelserne om overtrædelse af toldlovgivningen og om toldfritagelse, skal importafgifterne i tilfælde af overgang til fri omsætning af transportmidler, der er henført under ordningen for midlertidig indførsel, eller i andre tilfælde, hvor en toldskyld opstår i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2144/87 af 13. juli 1987 om toldskyld ⁽³⁾, opkræves på basis af ansættelsesgrundlaget for de

⁽¹⁾ EFT nr. L 38 af 9. 2. 1977, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 157 af 17. 6. 1987, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 201 af 22. 7. 1987, s. 15.

pågældende transportmidler på det tidspunkt, hvor de henførtes under ordningen for midlertidig indførsel, og dette hvad enten overgangen til fri omsætning sker umiddelbart eller efter anbringelse i en frizone eller henførsel under en af de i stk. 1 nævnte ordninger.

Når der er tale om affald og skrot fremkommet ved destruktion af de i stk. 4 omhandlede dele, er det tidspunkt, der skal tages i betragtning ved fastsættelse af toldskylden, dog et tidspunkt, der er omhandlet i artikel 3, litra f), i forordning (EØF) nr. 2144/87.

AFSNIT VIII

Afsluttende bestemmelser

Artikel 18

1. Bestemmelserne i denne forordning indskrænker ikke anvendelsen af bestemmelserne på transportområdet, herunder bestemmelserne om vilkårene for adgang til og udøvelse af transporterhvervet.

2. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 1, kan de i denne forordning omhandlede transportmidler indføres i henhold til ordningen for midlertidig indførsel uden importforbud eller -restriktioner under forudsætning af, at de genudføres.

3. Bestemmelserne i denne forordning er ikke til hinder for sådanne forbud eller restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, som er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, beskyttelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

Artikel 19

Indtil der fastsættes fællesskabsbestemmelser på det pågældende område, er denne forordning ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender:

- a) mere omfattende foranstaltninger for lettelser som fastsat i gældende aftaler
- b) særlige fritagelser, der indrømmes væbnede styrker, som i henhold til artikel 136 i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 4235/88 ⁽²⁾, er stationeret på en medlemsstats område.

Artikel 20

Udvalget for Toldprocedurer af Økonomisk Betydning kan behandle ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af nærværende forordning, som forelægges af formanden på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

Artikel 21

De bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen af denne forordning, fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 31, stk. 1 og 2, i forordning (EØF) nr. 1999/85.

Artikel 22

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den bringes i anvendelse et år efter ikrafttrædelsen af de gennemførelsesbestemmelser, som vedtages i henhold til fremgangsmåden i artikel 21.

På Rådets vegne

P. SOLBES

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 105 af 23. 4. 1983, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 373 af 31. 12. 1988, s. 1.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV

af 14. juni 1989

om femte ændring af direktiv 74/329/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om emulgatorer, stabilisatorer, fortyknings- og geleringsmidler, der må anvendes i levnedsmidler

(89/393/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger;

I direktiv 74/329/EØF ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 86/102/EØF ⁽⁵⁾, er der opstillet en liste over emulgatorer, stabilisatorer, fortyknings- og geleringsmidler, som medlemsstaterne kan tillade anvendt i levnedsmidler;

i bilag II til direktiv 74/329/EØF er betegnelserne for de stoffer, som medlemsstaterne midlertidigt kan godkende til brug i levnedsmidler anført; denne undtagelsesbestemmelse gælder kun indtil den 31. december 1988;

Rådet udstedte den 21. december 1988 direktiv 89/107/EØF ⁽⁶⁾, om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler;

i henhold til artikel 3 i nævnte direktiv skal Rådet efter fremgangsmåden i Traktatens artikel 100 A udstede et globalt direktiv, der om nødvendigt både indeholder positivlisten over tilladte stoffer og betingelserne for deres anvendelse;

det er imidlertid ikke muligt allerede nu at fastsætte alle disse regler for de pågældende stoffer; gyldigheden af bilag II til direktiv 74/329/EØF bør derfor på nuværende tidspunkt forlænges —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Artikel 3, stk. 1, første afsnit, i direktiv 74/329/EØF affattes således:

»1. Uanset artikel 2, stk. 1, kan medlemsstaterne indtil den 31. december 1991 give tilladelse til anvendelse i levnedsmidler af de i bilag II nævnte stoffer.«

Artikel 2

Artikel 1 får virkning fra den 1. januar 1989.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdigt i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne

P. SOLBES

Formand

(1) EFT nr. C 214 af 16. 8. 1988, s. 14.

(2) EFT nr. C 47 af 20. 2. 1989, s. 80, og EFT nr. C 158 af 26. 6. 1989.

(3) EFT nr. C 337 af 31. 12. 1988, s. 5.

(4) EFT nr. L 189 af 12. 7. 1974, s. 1.

(5) EFT nr. L 88 af 3. 4. 1986, s. 40.

(6) EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989, s. 27.

RÅDETS DIREKTIV

af 14. juni 1989

om tredje ændring af direktiv 75/726/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om frugtsaft og visse lignende produkter

(89/394/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43 og 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, ⁽³⁾ og

ud fra følgende betragtninger:

I direktiv 75/726/EØF ⁽⁴⁾, senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, gives der ikke mulighed for at fremstille frugtnektar uden tilsætning af sukker; under hensyn til udviklingen i spisevanerne bør fremstillingen af sådanne produkter tillades;

det er ikke muligt at presse saften af visse eksotiske frugter uden at medtage frugtkødet; der bør derfor gives mulighed for eventuelt at anvende frugtpuré ved fremstillingen af visse frugtsafter;

for alle frugtnektarers vedkommende bør der være mulighed for inden for visse grænser udelukkende at anvende honning i stedet for sukker, og muligheden for at anvende både sukker og honning i visse nektarer bør afskaffes;

tilsætning af sukker til visse koncentrerede frugtsafter bør kun tillades, såfremt disse produkter er bestemt til direkte salg til forbrugeren, idet denne tilsætning på slutstadiet ikke må overstige de tilladte grænser —

UDSTED FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 75/726/EØF ændres således:

1. Artikel 1, nr. 7, affattes således:

»7. Frugtnektar:

a) Gæringsdygtigt, men ugæret produkt, fremstillet ved tilsætning af vand og sukker til

frugtsaft, koncentreret frugtsaft, frugtpuré, koncentreret frugtpuré eller en blanding af disse produkter, og som yderligere er i overensstemmelse med bilaget.

b) Efter fremgangsmåden i artikel 14 kan det imidlertid fastsættes, at nektar af visse frugtsafter med et højt naturligt sukkerindhold kan fremstilles uden tilsætning af sukker.«

2. Artikel 4, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) blanding af frugtsafter af en eller flere arter og/eller af frugtpuré (som defineret i artikel 1, nr. 2 og 5)«.

3. Artikel 7, stk. 2, litra c) og d), affattes således:

»c) fuldstændig erstatning af sukkeret med honning, idet den i litra a), fastsatte grænseværdi på 20 % dog skal overholdes

d) ved fremstilling af de i artikel 3, stk. 2, litra c), omhandlede frugtnektarer af æbler, pærer eller ferskner eller en blanding af disse frugter, tilsætning af citronsyre i en mængde, der ikke må overstige 5 g pr. liter af det færdige produkt; dog kan citronsyren helt eller delvis erstattes af en tilsvarende mængde citronsaft.«

4. Artikel 7, stk. 3 og 4, udgår.

5. Artikel 8, litra a), affattes således:

»a) de behandlinger og processer, der er anført i artikel 4, med undtagelse af stk. 2, litra a). Den i nævnte litra a), fastsatte tilsætning af sukker er kun tilladt for koncentreret frugtsaft i emballage, der er bestemt til den endelige forbruger, og såfremt denne tilsætning indgår i betegnelsen; i så fald må den samlede tilsatte sukkermængde udtrykt i forhold til mængden af saft »fremstillet af . . . koncentrat« ikke overstige den grænseværdi, der er tilladt i artikel 4, stk. 2, litra a), nr. i) og ii).

⁽¹⁾ EFT nr. C 24 af 31. 1. 1987, s. 12.

⁽²⁾ EFT nr. C 122 af 9. 5. 1988, s. 78, og EFT nr. C 120 af 16. 5. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 150 af 2. 6. 1987, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 311 af 1. 12. 1975, s. 40.

I en periode på ti år fra den 14. juni 1989 kan koncentreret appelsinsaft, der ikke er bestemt til den endelige forbruger, med henblik på korrektion tilsættes en mængde sukker, der ikke overstiger 15 g tørstof pr. liter.

I det i andet afsnit omhandlede tilfælde skal forarbejdningsevirsomheden i overensstemmelse med almindelig handelspraksis oplyses om tilsætningen af sukker.

Ved udløbet af den i andet afsnit nævnte periode træffer Rådet efter forslag fra Kommissionen afgørelse om, hvorvidt den i andet afsnit fastsatte undtagelse skal opretholdes.»

6. Følgende artikel indsættes:

»Artikel 11b

De ændringer, der er nødvendige for at tilpasse artikel 4, 7, 8 og 9 samt bilaget til den tekniske udvikling, vedtages efter fremgangsmåden i artikel 14, bortset fra ændringer vedrørende tilsætningsstoffer.«

7. Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Kriterierne for identificering og renhed af de i artikel 4 og 7 omhandlede tilsætnings- og behandlingsprodukter vedtages om nødvendigt efter fremgangsmåden i artikel 14.«

8. Artikel 14 affattes således:

»Artikel 14

1. Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden sagen for Den Stående Levnedsmiddelkomité, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

2. Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget spørgsmålet haster. Den udtaler sig med det flertal, der er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der afgives af medlemsstaternes repræsentanter, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.

b) Når de påtænkte foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller når der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen omgående Rådet et forslag om de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Såfremt Rådet ikke har vedtaget foranstaltninger inden udløbet af en frist på tre måneder fra den dato, på hvilken det har fået sagen forelagt, vedtager Kommissionen de foreslåede foranstaltninger.«

9. Artikel 15 udgår.

10. Artikel 16, stk. 1, litra f), udgår.

11. Artikel 16, stk. 2, affattes således:

»2. De i stk. 1, litra c), d), e), g) og h), fastsatte undtagelsesbestemmelser vedrørende tilsætningsstoffer ophæves, når reglerne på dette område skal anvendes på fællesskabsniveau.«

12. Bilaget erstattes med bilaget til dette direktiv.

Artikel 2

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse foranstaltninger anvendes således,

- at handel med produkter, som er i overensstemmelse med dette direktiv, er tilladt senest den 14. juni 1990
- at handel med produkter, som er i overensstemmelse med dette direktiv, er forbudt fra den 14. juni 1991.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne
P. SOLBES
Formand

BILAG

SÆRLIGE BESTEMMELSER FOR FRUGTNEKTAR

Nektar af	Minimal surhedsgrad udtrykt i g vinsyre pr. liter af det færdige produkt	Minimumsindhold af saft og eventuelt af puré udtrykt i % af det færdige produkts vægt
I. Frugter med syrlig saft, der ikke er drikkelig i naturlig tilstand		
Passionsfrugter (<i>Passiflora edulis</i>)	8	25
Guldæbler (<i>Solanum Quitoense</i>)	5	25
Solbær	8	25
Hvide ribs	8	25
Røde ribs	8	25
Stikkelsbær	9	30
Havtornfrugter	9	25
Slåen	8	30
Blommer	6	30
Sveskeblommer	6	30
Rønnebær	8	30
Hyben (frugter af <i>rosa</i> sp.)	8	40
Surkirsebær	8	35
Andre kirsebær	6 ⁽¹⁾	40
Blåbær	4	40
Hyldebær	7	50
Hindbær	7	40
Abrikoser	3 ⁽¹⁾	40
Jordbær	5 ⁽¹⁾	40
Brombær	6	40
Tyttebær	9	30
Kvæder	7	50
Citroner og limetter	—	25
Andre frugter henhørende under denne kategori	—	25
II. Frugter med lavt syreindhold eller med meget frugtkød, eller kraftig aroma, med saft, der ikke er drikkelig i naturlig tilstand		
Mango	—	35
Bananer	—	25
Guavabær	—	25
Papaya	—	25
Litchiblonner	—	25
Azeroltræets frugter	—	25
Pigget anone (<i>Annona muricata</i>)	—	25
Oksehjerte (<i>Annona reticulata</i>)	—	25
Sukkeræbler	—	25
Granatæbler	—	25
Acajounødder	—	25
Mombinblommer (<i>Spondias purpurea</i>)	—	25
Mombinblommer (<i>Spondias tuberosa aroda</i>)	—	30
Andre frugter henhørende under denne kategori	—	25
III. Frugter med saft, der er drikkelig i naturlig tilstand		
Æbler	3 ⁽¹⁾	50
Pærer	3 ⁽¹⁾	50
Ferskener	3 ⁽¹⁾	45
Citrusfrugter, undtagen citroner og limetter	5	50
Ananas	4	50
Andre frugter henhørende under denne kategori	—	50

⁽¹⁾ Denne grænse gælder ikke for det i artikel 3, stk. 2, litra c), nævnte produkt.

RÅDETS DIREKTIV

af 14. juni 1989

om ændring af direktiv 79/112/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler

(89/395/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 79/112/EØF ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 86/197/EØF ⁽⁵⁾, indeholder i flere tilfælde mulighed for nationale undtagelser;

af hensyn til gennemførelsen af det indre marked og for at opnå en bedre oplysning af alle forbrugere i Fællesskabet bør de pågældende undtagelser ophæves;

i særdeleshed giver de erfaringer, der er gjort siden vedtagelsen af direktiv 79/112/EØF, grundlag for at lade direktivet gælde for restauranter, hospitaler, marketenderier og andre lignende etableringer i hele Fællesskabet;

datoen for mindste holdbarhed har vist sig formålstjenlig; med henblik på en bedre beskyttelse af folkesundheden må der dog foretrækkes et system med en mere nøjagtig datering for så vidt angår levnedsmidler, som i mikrobiologisk henseende er meget let fordærvelige, og i tvivlstilfælde må en fællesskabsprocedure fastlægges;

dette direktiv vedrører kun mærkning, præsentationsmåder og reklame og ikke spørgsmålet om tilladelse til eller forbud mod behandling med ioniserende bestråling af levnedsmidler eller deres ingredienser;

uden derved at foregribe en fællesskabsafgørelse med hensyn til substansen er det dog nødvendigt allerede nu at anerkende forbrugerens ret til at blive underrettet om den behandling

med ioniserende stråling, som et levnedsmiddel har fået, når denne er tilladt; med henblik herpå må det foreskrives, at alle levnedsmidler, der er behandlet på denne måde, skal være forsynet med en passende angivelse; særlige bestemmelser om sammensatte levnedsmidler, hvori der indgår en ingrediens, som tidligere er blevet behandlet med ioniserende stråling, vil dog først blive fastsat i forbindelse med vedtagelsen af forskrifter om denne form for behandling;

med det formål at lette samhandelen mellem medlemsstaterne kan det bestemmes, at i handelsled forud for salget til den endelige forbruger skal kun oplysninger om hovedbestanddelene anføres på den yderste emballage, og at visse obligatoriske angivelser, der skal ledsage et færdigpakket levnedsmiddel, kun anføres i de ledsagende handelsdokumenter;

i ethvert tilfælde, hvor Rådet overdrager Kommissionen beføjelser til at gennemføre regler vedrørende levnedsmidler, bør der fastsættes en fremgangsmåde med etablering af et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen i Den Stående Levnedsmiddelkomité, nedsat ved afgørelse 69/414/EØF ⁽⁶⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 79/112/EØF foretages følgende ændringer:

1. Direktivets titel affattes således:

»Rådets direktiv af 18. december 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne«.

2. Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på levnedsmidler, der er bestemt til at leveres til restauranter, hospitaler, marketenderier og andre lignende etableringer, i det følgende benævnt »etableringer«.

3. I artikel 1, stk. 3, litra b), ændres udtrykket »til den endelige forbruger« til »til den endelige forbruger og til etableringer«.

(1) EFT nr. C 124 af 28. 5. 1986, s. 5, og EFT nr. C 154 af 12. 6. 1987, s. 10.

(2) EFT nr. C 99 af 13. 4. 1987, s. 65, og EFT nr. C 120 af 16. 5. 1989.

(3) EFT nr. C 328 af 22. 12. 1986, s. 27.

(4) EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

(5) EFT nr. L 144 af 29. 5. 1987, s. 38.

(6) EFT nr. L 291 af 19. 11. 1969, s. 9.

4. Artikel 2, stk. 1, litra b), affattes således:
- »b) med forbehold af de fællesskabsbestemmelser, der gælder for naturligt mineralvand og for levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, tillægge et levnedsmiddel egenskaber til forebyggelse, behandling og helbredelse af en menneskelig sygdom eller give indtryk af sådanne egenskaber.«.
5. Artikel 3, stk. 1, nr. 4, affattes således:
- »4) dato for mindste holdbarhed, eller for visse levnedsmidler, som i mikrobiologisk henseende er meget letfordærvelige, sidste anvendelsesdato«.
6. I artikel 4. indsættes som stk. 3:
- »3. — De i stk. 1 og 2 omhandlede fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17«.
7. I artikel 5, stk. 1, ændres udtrykket »til den endelige forbruger« til »til den endelige forbruger og til etableringer«.
8. I artikel 5, stk. 3, indsættes følgende tekst:
- »Alle levnedsmidler, som er blevet behandlet med ioniserende stråling, skal forsynes med en af følgende angivelser:
- på spansk:
»irradiado« eller »tratado con radiación ionizante«
 - på dansk:
»bestrålet/. . .« eller »strålekonservet« eller »behandlet med ioniserende stråling« eller »konservet med ioniserende stråling«
 - på tysk:
»bestrahlt« eller »mit ionisierenden Strahlen behandelt«
 - på græsk:
»επεξεργασμένο με ιονίζονσα ακτινοβολία« eller »ακτινοβολημένο«
 - på engelsk:
»irradiated« eller »treated with ionising radiation«
 - på fransk:
»traité par rayonnements ionisants« eller »traité par ionisation«
 - på italiensk:
»irradiato« eller »trattato con radiazioni ionizzanti«
 - på nederlandsk:
»doorstraald« eller »door bestraling behandeld« eller »met ioniserende stralen behandeld«
 - på portugisisk:
»irradiado« eller »tratado por irradiação« eller »tratado por radiação ionizante«.
9. Artikel 6, stk. 5, litra b), første led, affattes således:
- »— kan ingredienser, der henhører under en af de i bilag I anførte kategorier, og som indgår i et andet levnedsmiddel, betegnes alene ved navnet på denne kategori. Ændringer i listen over kategorierne som anført i bilag I kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17«.
10. Artikel 6, stk. 5, litra b), tredje led, suppleres med følgende sætning:
- »disse fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17;«.
11. Artikel 6, stk. 5, litra b), fjerde led, affattes således:
- »— skal de særlige fællesskabsbestemmelser om angivelse af behandling med ioniserende bestråling af en ingrediens vedtages senere i henhold til Traktatens artikel 100 A«.
12. I artikel 6, stk. 6, indsættes følgende afsnit:
- »De i dette stykke omhandlede fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17«.
13. I artikel 7, stk. 3, indsættes følgende afsnit:
- »De i dette stykke omhandlede fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17«.
14. Artikel 8, stk. 4, affattes således:
- »4. Såfremt et levnedsmiddel i fast form præsenteres i en lage, angives levnedsmidlets drænede nettovægt ligeledes i mærkningen.
- I henhold til dette stykke forstås ved lage de nedenfor anførte produkter, eventuelt blandinger heraf, også når de er frosne eller dybfrosne, såfremt lagen kun er uvæsentlig i forhold til varens hovedbestanddele og derfor ikke er afgørende for købet: vand, vandige opløsninger af salt, saltlage, vandige opløsninger af levnedsmiddelsyrer, eddike, vandige opløsninger af sukker, vandige opløsninger af andre stoffer eller sødestoffer; frugt-eller grønsagssaft for så vidt angår frugt eller grønsager.
- Denne opregning kan suppleres efter fremgangsmåden i artikel 17.
- Metoder til kontrol af den drænede nettovægt fastlægges i henhold til fremgangsmåden i artikel 17«.
15. I artikel 8 indsættes som stk. 7:
- »7. De i stk. 1, andet afsnit, i stk. 2, litra b) og d), samt i stk. 5, andet afsnit, omhandlede fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17.«

16. Artikel 9, stk. 2, andet og tredje afsnit, udgår.

17. Artikel 9, stk. 5, affattes således:

»5. Indtil den 31. december 1992 kan medlemsstaterne på deres område tillade, at mindsteholdbarhedsperioden udtrykkes på anden måde end ved datoen for den mindste holdbarhed.

Med forbehold af de i artikel 22 omhandlede oplysninger meddeler medlemsstaterne Kommissionen og de øvrige medlemsstater enhver foranstaltning, der træffes i medfør af dette stykke.«

18. Artikel 9, stk. 6, affattes således:

»6. Med forbehold af fællesskabsbestemmelser, der fastsætter andre datoangivelser, kræves der ingen anførelse af holdbarhedsdatoen for:

- friske frugter og grønsager, herunder kartofler, som ikke er skrællet, snittet eller behandlet på lignende måde. Denne undtagelse finder ikke anvendelse på spirende frø og lignende produkter såsom skud af bælgfrugter
- vine, hedvine, mousserende vine, aperitifvine og lignende produkter, der er fremstillet andre frugter end druer, samt drikkevarer, der henhører under KN-kode 2206 00 91, 2206 00 93 og 2206 00 99, og som er fremstillet af druer eller druemost
- drikkevarer med et alkoholindhold på 10 % vol eller derover,
- ikke-alkoholholdige læskedrikke, frugtsaft, frugtnektar og alkoholholdige drikkevarer i individuelle beholdere på mere end 5 liter, som skal leveres til etablissementer
- bageri- og konditorvarer, der på grund af deres beskaffenhed normalt fortæres inden 24 timer efter fremstillingen
- eddike
- kogesalt
- sukker i fast form
- konfekturvarer, der næsten udelukkende består af aromatiserede og/eller farvede sukkerarter
- tyggegummi og lignende tyggeprodukter
- konsumis i individuelle portioner.«

19. Følgende indsættes som artikel 9a:

»Artikel 9a

1. For levnedsmidler, som i mikrobiologisk henseende er meget letfordærlige, og som derfor efter en kort periode kan udgøre en umiddelbar risiko for menneskers sundhed, skal datoen for mindste holdbarhed erstattes af sidste anvendelsesdato.

2. Datoen skal følge efter udtrykket:

- på spansk: »fecha de caducidad«
- på dansk: »sidste anvendelsesdato«

— på tysk: »verbrauchen bis«

— på græsk: »ανάλωση μέχρι«

— på engelsk: »use by«

— på fransk: »à consommer jusqu'au«

— på italiensk: »da consumarsi entro«

— på nederlandsk: »te gebruiken tot«

— på portugisisk: »a consumir até«.

Efter disse udtryk skal følge:

- enten selve datoen, eller
- en henvisning til det sted, hvor datoen er anført på mærkningen.

Efter disse oplysninger skal følge en beskrivelse af de opbevaringsbetingelser, der skal overholdes.

3. Datoen skal omfatte en angivelse i ukodet form af den pågældende dag, måned og eventuelt det pågældende år i nævnte rækkefølge.

4. Efter fremgangsmåden i artikel 17 kan der i visse tilfælde træffes afgørelse om, hvorvidt de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.«

20. I artikel 10, stk. 2, indsættes følgende afsnit:

»De i dette stykke omhandlede fællesskabsbestemmelser vedtages efter fremgangsmåden i artikel 17.«

21. Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. a) For så vidt angår færdigpakkele levnedsmidler, skal de i artikel 3 og artikel 4, stk. 2, omhandlede oplysninger være anført på færdigpakningen eller på en vedhæftet etiket.

b) Uanset litra a) og med forbehold af fællesskabsbestemmelser vedrørende angivelsen af nominelle mængder, er det, hvis de færdigpakkele levnedsmidler:

- er bestemt for den endelige forbruger, men markedsføres i et tidligere handelsled end salg til denne, og hvis i dette handelsled salget ikke sker til et etablisement
- er bestemt til levering til etablissementer, hvor de skal tilberedes eller bearbejdes, deles eller snittes

tilstrækkeligt, at de i artikel 3 og artikel 4, stk. 2, nævnte oplysninger kun anføres i handelsdokumenterne for disse levnedsmidler, når disse dokumenter, der indeholder samtlige oplysninger vedrørende mærkningen, med sikkerhed enten ledsager de pågældende levnedsmidler, eller er blevet fremsendt før leveringen eller samtidig med denne.

c) I de i litra b) omhandlede tilfælde skal de oplysninger, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, nr. 1, 4 og 6, samt i givet fald de i artikel 9a

nævnte, ligeledes anføres på den yderste emballage, i hvilken levnedsmidlerne præsenteres ved markedsføringen.

2. Disse oplysninger skal være let forståelige og anført på et iøjnefaldende sted og således, at de er let synlige, let læselige og uudslettelige.

De må under ingen omstændigheder være skjult, til-dækket eller adskilt af andre angivelser eller billeder.

3. a) De i artikel 3, stk. 1, nr. 1, 3, 4 og 9, nævnte oplysninger skal være anført i samme syns-felt.

Denne forpligtelse kan udvides til også at omfatte de i artikel 4, stk. 2, omhandlede oplysninger.

b) For glasflasker, som er beregnet til genbrug, og på hvilke en af de i litra a) nævnte oplysninger er angivet med uudslettelig mærkning, finder denne forpligtelse dog ikke anvendelse i en periode på 10 år fra meddelelsen af dette direktiv.

4. For så vidt angår glasflasker, som er beregnet til genbrug, som har en uudslettelig mærkning, og som derfor hverken er forsynet med etiket, halsetiket eller krave, samt emballager eller beholdere, hvis største yderflade har et flademål på under 10 cm², skal kun de oplysninger, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, nr. 1, 3 og 4, anføres.

Stk. 3, litra a), finder ikke anvendelse i dette til-fælde.

5. Medlemsstaterne kan indtil den 31. december 1996 undlade at kræve angivelse af datoen for mindste holdbarhed eller sidste anvendelsesdato for så vidt angår de i stk. 4 omhandlede glasflasker.

6. Irland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige kan fastsætte undtagelser fra artikel 3, stk. 1, og artikel 3, litra a), i nærværende artikel for mælk og mejeriprodukter, der er tappet i glasflasker, som er beregnet til genbrug.

7. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om enhver foranstaltning, der træffes i medfør af stk. 5 eller 6.

22. I artikel 12, stk. 1, ændres udtrykket »i detaileddet« til »til den endelige forbruger og til etableringer«.

23. I artikel 12, stk. 2, ændres udtrykket »forbrugeroplysningen« til »oplysningen til køber«.

24. Artikel 17 affattes således:

»Artikel 17

Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden sagen for Den Stående Lev-

nedsmiddelkomité, i det følgende benævnt »komitéen«, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til det pågældende spørgsmåls hastende karakter. Den udtaler sig med det flertal, som er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der angives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet efter udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

25. Artikel 18 ophæves.

26. Artikel 23 ophæves.

Artikel 2

Medlemsstaterne ændrer i givet fald deres love og administrative bestemmelser på en sådan måde:

- at handelen med produkter, der er i overensstemmelse med dette direktiv, tillades senest fra den 20. december 1990
- at handelen med produkter, der ikke er i overensstemmelse med dette direktiv, forbydes fra den 20. juni 1992.

De underretter straks Kommissionen herom.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne

P. SOLBES

Formand

RÅDETS DIREKTIV

af 14. juni 1989

om angivelser af eller mærker til identifikation af et bestemt levnedsmiddelparti

(89/396/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale
Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Der skal vedtages en række foranstaltninger med henblik på
gradvis gennemførelse af det indre marked inden den 31.
december 1992; det indre marked indebærer, at varer,
personer, tjenesteydelser og kapital sikres fri bevægelighed
inden for et område uden indre grænser;

handelen med levnedsmidler indtager en meget vigtig plads i
forbindelse med det indre marked;

angivelser til identifikation af et bestemt levnedsmiddelparti
opfylder behovet for at sikre bedre oplysning om varernes
identitet; sådanne angivelser er nyttige, såfremt levnedsmid-
lerne bliver genstand for en tvist eller frembyder en fare for
forbrugernes sundhed;

Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om
tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af
og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame
for sådanne ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 89/395/EØF ⁽⁵⁾,
omhandler ikke angivelser til identifikation af levnedsmid-
delpartier; siden udstedelsen af nævnte direktiv har en række
medlemsstater vedtaget nationale bestemmelser vedrørende
en sådan angivelse;

på internationalt plan er der nu i almindelighed pligt til for
færdigpakkede levnedsmidler at angive en reference vedrø-
rende enten fremstillingen eller indpakningen af et bestemt
levnedsmiddelparti; Fællesskabet bør bidrage til udviklingen
af den internationale samhandel;

der bør derfor vedtages generelle og horisontale regler, som
fører til etablering af et fælles system til identifikation af
levnedsmiddelpartier;

systemets effektivitet afhænger af dets anvendelse på de
forskellige distributionsstadier; visse produkter og visse
aktiviteter, navnlig aktiviteter i de første stadier af distribu-
tionen af landbrugsprodukter, bør dog undtages;

begrebet levnedsmiddelparti forudsætter, at flere salgshen-
der af samme levnedsmiddel frembyder praktisk taget ens
fremstillings-, tilvirknings- eller emballeringskarakteristika;
dette begreb kan derfor ikke anvendes på varer, der leveres i
løs vægt, eller som på grund af deres individuelle eller
heterogene karakter ikke kan betragtes som hørende til en
homogen masse;

mangfoldigheden af de anvendte identifikationsmetoder gør
det mest hensigtsmæssigt, at det er erhvervsvirksomheden,
der afgrænser levnedsmiddelpartiet og anbringer de dertil
svarende angivelser eller mærker;

hvis angivelserne skal opfylde det informationsbehov, for
hvilket de anføres, skal de fremtræde klart og tydeligt som
sådanne;

mindsteholdbarhedsdatoen eller den sidste anvendelsesdato,
som omhandlet i direktiv 79/112/EØF, kan tjene som
angivelse til identifikation af levnedsmiddelpartiet, såfremt
dens anførelse er præcis —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv vedrører oplysninger til identifikation af
et bestemt levnedsmiddelparti.

2. I dette direktiv forstås ved »levnedsmiddelparti« en
række salgsheder af et levnedsmiddel, der er fremstillet,
tilvirket eller emballeret under praktisk taget ens omstændig-
heder.

Artikel 2

1. Et levnedsmiddel må kun forhandles, hvis det ledsages
af oplysninger, som nævnt i artikel 1, stk. 1.

2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse:

a) på landbrugsprodukter, der af bedriftens område:

⁽¹⁾ EFT nr. C 310 af 20. 11. 1987, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. C 167 af 27. 6. 1988, s. 425, og EFT nr. C 120 af 16. 5.
1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 95 af 11. 4. 1988, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

⁽⁵⁾ Se side 17 i denne Tidende.

- sælges eller leveres til oplagrings-, påfyldnings- eller emballeringssteder
 - transporteres til producentorganisationer, eller
 - afhentes med henblik på umiddelbart at indgå i en tilberednings- eller forarbejdningsproces
- b) når levnedsmidler på detailsalgsstedet ikke forefindes i færdigpakket stand, indpakkes på købers anmodning eller færdigpakkes med henblik på umiddelbart salg
- c) på emballager eller beholdere, hvis største yderflade har et flademål på under 10 cm².

3. Medlemsstaterne kan indtil den 31. december 1996 undlade at kræve angivelse af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger for så vidt angår glasflasker, som er beregnet til genbrug, som har en uudslettelig mærkning, og som derfor hverken er forsynet med etiket, halsetiket eller krave.

Artikel 3

Levnedsmiddelpartiet afgrænses i hvert enkelt tilfælde af den virksomhed, der har fremstillet, tilvirket eller emballeret det pågældende levnedsmiddel, eller af den i Fællesskabet etablerede virksomhed, der først sælger dette.

Ansvar for ordlyden og anbringelsen af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger påhviler en af disse virksomheder. Oplysningerne indledes med bogstavet »L«, bortset fra tilfælde, hvor de klart adskiller sig fra mærkningens oplysninger i øvrigt.

Artikel 4

Når der er tale om færdigpakkede levnedsmidler, skal de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger og i givet fald bogstavet »L« være anbragt på emballagen eller på en hertil fastgjort etiket.

Når der er tale om ikke-færdigpakkede levnedsmidler, skal de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger og i givet fald bogstavet »L« være anbragt på emballagen eller beholderen eller, hvis dette ikke er muligt, på de ledsagende handelsdokumenter.

Oplysningerne skal under alle omstændigheder være klart synlige, let læselige og må ikke kunne udslettes.

Artikel 5

Når datoen for mindsteholdbarhed eller sidste anvendelsesdato indgår i mærkningen, behøver levnedsmidlet ikke at være ledsaget af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger, såfremt denne dato er anført ukodet og mindst omfatter dag og måned i nævnte rækkefølge.

Artikel 6

Dette direktiv anvendes med forbehold af de angivelser, der er foreskrevet i særlige fællesskabsbestemmelser.

Kommissionen offentliggør og ajourfører listen over de pågældende bestemmelser.

Artikel 7

Medlemsstaterne ændrer om nødvendigt deres love og administrative bestemmelser, således:

- at handel med produkter, der opfylder bestemmelserne i dette direktiv, kan finde sted senest fra den 20. juni 1990
- at handel med produkter, der ikke opfylder bestemmelserne i dette direktiv, forbydes fra den 20. juni 1991; produkter, der er markedsført eller mærket inden dette tidspunkt, og som ikke opfylder direktivets bestemmelser, kan dog omsættes, indtil lagrene er opbrugt.

De giver straks Kommissionen meddelelse herom.

Artikel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne
P. SOLBES
Formand

RÅDETS DIREKTIV

af 14. juni 1989

om offentlig kontrol med levnedsmidler

(89/397/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Samhandelen med levnedsmidler spiller en fremtrædende rolle inden for det fælles marked; i alle medlemsstater bør det tilstræbes at beskytte borgernes sundhed og økonomiske interesser; beskyttelsen af sundheden går forud for alt andet, og det er derfor nødvendigt at harmonisere den offentlige kontrol med levnedsmidler og gøre den mere effektiv;

forskellene mellem medlemsstaternes lovgivninger om sådan kontrol kan imidlertid medføre hindringer for de frie varebevægelser;

det er derfor nødvendigt at tilnærme disse lovgivninger indbyrdes;

indledningsvis bør de generelle principper for kontrollens gennemførelse harmoniseres;

senere kan der om nødvendigt fastsættes særlige bestemmelser til supplerung af de generelle principper;

formålet med dette direktiv er at kontrollere, at levnedsmidlerne er i overensstemmelse med levnedsmiddellovgivningen; denne omfatter bestemmelser vedrørende sundhedsbeskyttelse, bestemmelser om sammensætning og kvalitetsbestemmelser, der skal sikre beskyttelse af forbrugernes økonomiske interesser, samt bestemmelser om forbrugeroplysning og om handelstransaktionernes redelighed;

materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, bør kontrolleres samtidig med disse;

med gennemførelsen af det indre marked for øje skal de levnedsmidler, der er bestemt til at overskride Fællesskabets

⁽¹⁾ EFT nr. C 20 af 27. 1. 1987, s. 6, og EFT nr. C 88 af 5. 4. 1987, s. 14, og EFT nr. C 131 af 27. 5. 1989, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. C 345 af 21. 12. 1987, s. 80, og EFT nr. C 120 af 16. 5. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 347 af 22. 12. 1987, s. 1.

indre grænser, kontrolleres med samme omhu som dem, der er bestemt til at blive markedsført i den medlemsstat, hvor de er fremstillet;

med henblik herpå skal kontrollen principielt være baseret på de gældende bestemmelser i fremstillingsmedlemsstaten; dette princip finder dog ikke anvendelse, når det på enhver egnet måde, herunder fremlæggelse af handelsdokumenter, til kontrolmyndighedens tilfredshed er godtgjort, at det pågældende produkt er bestemt til forsendelse til en anden medlemsstat, og at det er i overensstemmelse med de i denne gældende bestemmelser;

for at være effektiv bør kontrollen foretages regelmæssigt; den bør ikke underkastes begrænsninger med hensyn til emne, stadium eller tidspunkt, hvor den bør foretages, og den bør gennemføres på den mest effektive måde;

med henblik på at sikre, at kontrolprocedurerne ikke bliver omgået, er det nødvendigt, at medlemsstaterne ikke undlader at foretage en passende kontrol af et produkt under henvisning til, at det skal eksporteres til et land uden for Fællesskabet;

det er nødvendigt at tillægge de personer, der gennemfører kontrollen, de fornødne beføjelser;

selv om det ikke bør tillades virksomhederne at modsætte sig kontrollen, er det dog nødvendigt at beskytte deres legitime rettigheder, bl.a. produktionshemmeligheden og klageretten;

de myndigheder, der varetager levnedsmiddelkontrollen, kan være forskellige fra en medlemsstat til en anden; der bør derfor offentliggøres en fortegnelse over de pågældende myndigheder i de enkelte medlemsstater med angivelse af de territorier, hvor de er kompetente, og over de laboratorier, der er bemyndigede til at gennemføre analyser i forbindelse med nævnte kontrol;

de offentlige kontrolforanstaltninger skal på effektiv måde bidrage til forebyggelsen af overtrædelse af levnedsmiddellovgivningen; derfor skal de planlægges på grundlag af passende kriterier;

om end det først og fremmest påhviler medlemsstaterne selv at vedtage deres kontrolprogrammer, er det med henblik på gennemførelsen af det indre marked og af hensyn til dettes funktion nødvendigt, at der ligeledes forefindes koordinerede programmer på fællesskabsplan;

gennemførelsen af såvel nationale programmer som koordinerede programmer vil gøre det muligt at indhøste de

erfaringer, der stadig på indeværende tidspunkt i så høj grad mangler; på grundlag af disse erfaringer kan det blive nødvendigt at revidere dette direktiv med henblik på at forbedre den ordning, der indføres ved direktivet;

medlemsstaterne bør have en vis frihed, hvad angår de praktiske midler til kontrollens gennemførelse, således at der ikke gribes ind i kontrolordninger, der har bevist deres egnethed, og som er tilpassede de særlige forhold i de enkelte medlemsstater —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Ved dette direktiv fastlægges de generelle principper for gennemførelse af offentlig kontrol med levnedsmidler.

2. I dette direktiv forstås ved »offentlig kontrol med levnedsmidler«, i det følgende benævnt »kontrol«, de kompetente myndigheders kontrol af, at

- levnedsmidler
- tilsætningsstoffer til levnedsmidler, vitaminer, mineral-salte, mikronæringsstoffer og andre tilsætningsstoffer bestemt til at blive solgt som sådanne, og
- materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler

er i overensstemmelse med de bestemmelser, hvis formål det er at forebygge risici for folkesundheden, sikre handels-transaktionernes redelighed eller beskytte forbrugernes interesser, herunder bestemmelser om forbrugeroplysning.

3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af bestemmelser, der er fastsat inden for mere specifikke EF-retsfor skrifter.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på metrologisk kontrol.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kontrollen gennemføres i overensstemmelse med dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sørger for, at produkter, der er bestemt til forsendelse til andre medlemsstater, kontrolleres med samme omhu som produkter, der er bestemt til markedsføring på deres eget område.

Artikel 3

Medlemsstaterne må ikke undlade en passende kontrol af et produkt under henvisning til, at det skal eksporteres til et land uden for Fællesskabet.

Artikel 4

1. Kontrollen gennemføres

- a) regelmæssigt
- b) ved mistanke om, at de gældende bestemmelser ikke er overholdt.

2. Kontrollens omfang skal stå i forhold til den forfulgte målsætning.

3. Kontrollen omfatter alle stadier i produktion, fremstilling, import til Fællesskabet, behandling, oplagring, transport, distribution og handel.

4. Kontrollen gennemføres i almindelighed uden forudgående varsel.

5. De kompetente myndigheder skal i det enkelte tilfælde blandt de i stk. 3 nævnte stadier vælge det eller dem, som er mest velegnede med henblik på den påtænkte undersøgelse.

Artikel 5

Kontrollen gennemføres i overensstemmelse med artikel 6 til 9 og afhængigt af den påtænkte undersøgelse på en eller flere af nedenstående måder:

- 1) tilsyn
- 2) prøveudtagning og analyse
- 3) kontrol af personalets hygiejne
- 4) undersøgelse af skriftlig og informationsteknologisk dokumentationsmateriale
- 5) undersøgelse af de kontrolsystemer, som virksomheden eventuelt har etableret, og resultaterne heraf.

Artikel 6

1. Følgende underkastes tilsyn:

- a) områder, lokaler, kontorer, installationer og disses omgivelser og miljø, transportmidler, udstyr og materiel, for så vidt angår nævntes tilstand og anvendelse på de forskellige stadier, der omhandles i artikel 4, stk. 3.
- b) råvarer, ingredienser, tekniske hjælpestoffer og andre produkter, der anvendes til tilberedning og fremstilling af levnedsmidler
- c) halvfabrikata
- d) færdigvarer
- e) materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler
- f) rengørings- og vedligeholdelsesmidler og -metoder samt pesticider

- g) fremgangsmåder ved fremstilling eller behandling af levnedsmidler
- h) mærkning og præsentation af levnedsmidler
- i) konserveringsmetoder.

2. Den i stk. 1 omhandlede kontrolvirksomhed kan efter behov suppleres med:

- samtale med den ansvarlige for den inspicerede virksomhed og med de personer, der arbejder for virksomheden
- aflæsning af de værdier, der er registreret af de af virksomheden installerede måleinstrumenter
- kontrol foretaget af de kompetente myndigheder med disses egne instrumenter af de værdier, der er registreret af de af virksomheden installerede måleinstrumenter.

Artikel 7

1. Der kan udtages prøver af de i artikel 6, stk. 1, litra b) til f), omhandlede produkter med henblik på en analyse.

Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at sikre, at virksomhederne kan lade de pågældende produkter underkaste en eventuel kontraekspertise.

2. Analyserne foretages af offentlige laboratorier.

Medlemsstaterne kan ligeledes bemyndige andre laboratorier til at foretage disse analyser.

Artikel 8

Den i artikel 5, nr. 3, omhandlede hygiejnekontrol omfatter personer, der under udøvelse af deres erhverv direkte eller indirekte kommer i kontakt med de i artikel 6, stk. 1, litra b) til f), nævnte produkter og materialer.

Kontrollen har til formål at sikre, at normerne vedrørende personlig hygiejne og påklædning er overholdt. Kontrollen foretages uafhængigt af lægeundersøgelser.

Artikel 9

1. De personer, der gennemfører kontrollen, kan gøre sig bekendt med det skriftlige og informationsteknologiske dokumentationsmateriale, som fysiske og juridiske personer ligger inde med, på de forskellige stadier, som omhandles i artikel 4, stk. 3.

2. De personer, der gennemfører kontrollen, kan også tage kopier eller udskrifter af det skriftlige og informationsteknologiske dokumentationsmateriale, der er genstand for deres undersøgelse.

Artikel 10

Når de personer, der gennemfører kontrollen, påviser eller har mistanke om en uregelmæssighed, træffer de de nødvendige foranstaltninger.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne sikrer de personer, der gennemfører kontrollen, ret til at gennemføre den i artikel 6 til 10 omhandlede virksomhed.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at de berørte fysiske og juridiske personer er forpligtede til at underkaste sig den kontrol, som gennemføres i henhold til dette direktiv, og til at bistå de personer, der gennemfører kontrollen, i udøvelsen af deres virksomhed.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de fysiske og juridiske personer, der er berørt af kontrollen, har ret til klage i forbindelse med de foranstaltninger, der er truffet af de kompetente myndigheder som udøver kontrollen.

2. De foreskriver, at de personer, der gennemfører kontrollen, er undergivet tavshedspligt.

Artikel 13

Med henblik på at sikre, at dette direktiv anvendes ens i alle medlemsstaterne, forelægger Kommissionen senest et år efter Rådets vedtagelse heraf en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om:

- a) de nugældende bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende uddannelse af inspektører
- b) muligheden for at indføre fællesskabsbestemmelser for en grundlæggende og videregående uddannelse af inspektører
- c) muligheden for at indføre kvalitetsnormer på fællesskabsplan for alle laboratorier involveret i kontrol og prøveudtagning i henhold til dette direktiv
- d) muligheden for at etablere en kontroltjeneste på fællesskabsplan, og for at alle institutioner og personer, der er beskæftiget med kontrollen, kan udveksle oplysninger.

Artikel 14

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder udarbejder foreløbige programmer, der indeholder bestemmelser om arten og hyppigheden af de kontrolforanstaltninger, der i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra a), skal gennemføres regelmæssigt i en given periode.

2. Medlemsstaterne fremsender hvert år inden den 1. maj Kommissionen alle fornødne oplysninger om, hvorledes de i stk. 1 omhandlede programmer er blevet gennemført i det foregående år, idet de præciserer:

- hvilke kriterier der er fulgt ved udarbejdelsen af disse programmer
- antallet og arten af udførte kontrolforanstaltninger
- antallet og arten af konstaterede overtrædelser.

3. Kommissionen sender hvert år inden den 16. oktober, og første gang i 1991, medlemsstaterne en henstilling vedrørende et koordineret kontrolprogram for det følgende år, efter at have hørt dem inden for rammerne af Den Stående Levnedsmiddelkomité. Denne henstilling kan senere tilpasses, dersom dette bliver nødvendigt under gennemførelsen af det koordinerede program.

I det koordinerede program skal det bl.a. angives, hvilke kriterier der fortrinsvis bør anvendes ved programmets gennemførelse.

De i stk. 2 omhandlede oplysninger indeholder et separat specifikt kapitel om gennemførelsen af det koordinerede program.

4. Senest fem år efter meddelelsen af dette direktiv tilsender Kommissionen Rådet en rapport om gennemførelsen af denne artikel, i givet fald ledsaget af passende forslag.

Artikel 15

Hver medlemsstat giver Kommissionen meddelelse om:

- de kompetente myndigheder og deres geografiske og arbejdsmæssige kontrolområde
- det eller de offentlige eller af de kompetente myndigheder bemyndigede laboratorier, som skal foretage analyserne i forbindelse med kontrollen.

Disse fortegnelser offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven.

Artikel 16

Senest tolv måneder efter meddelelsen ⁽¹⁾ af dette direktiv vedtager og offentliggør medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest 24 måneder efter dets meddelelse. De underretter straks Kommissionen herom.

Artikel 17

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. juni 1989.

På Rådets vegne
P. SOLBES
Formand

⁽¹⁾ Dette direktiv er meddelt medlemsstaterne den 20. juni 1989.

RÅDETS DIREKTIV

af 3. maj 1989

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring

(89/398/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 77/94/EØF af 21. december 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende levnedsmidler bestemt til en særlig ernæring ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 85/7/EØF ⁽⁵⁾, er blevet ændret adskillige gange; i tilfælde af nye ændringer bør der for klarhedens skyld foretages en omarbejdelse af nævnte direktiv;

vedtagelse af direktiv 77/94/EØF var begrundet i det forhold, at forskellene mellem de nationale lovgivninger vedrørende levnedsmidler bestemt til særlig ernæring hæmmede varernes frie bevægelighed, kunne skabe ulige konkurrencevilkår og havde således en direkte indvirkning på Fællesmarkedets oprettelse og funktion;

den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning forudsatte i første omgang, at der blev udarbejdet en fælles definition, fastlagt foranstaltninger til beskyttelse af forbrugere mod vildledende oplysninger om varernes art samt fastsat regler for mærkning af de pågældende varer;

de varer, som nærværende direktiv tager sigte på, er levnedsmidler, der må sammensættes og tilvirkes specielt for at opfylde de særlige ernæringsmæssige behov hos de personer, som de hovedsagelig er tiltænkt; det kan derfor blive nødvendigt at fastsætte undtagelser fra de almindelige eller særlige bestemmelser, som gælder for levnedsmidler med henblik på at nå dette specifikke ernæringsmæssige mål;

selv om en effektiv kontrol med levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, for hvilke der er vedtaget specifikke bestemmelser, kan ske på grundlag af de generelle regler for kontrollen med alle levnedsmidler, er dette ikke altid tilfældet med levnedsmidler, for hvilke der ikke er fastsat sådanne specifikke bestemmelser;

i sidstnævnte tilfælde er det med de midler, som sædvanligvis er til rådighed for kontroltjenesterne, under visse omstændigheder ikke muligt at efterprøve, om det pågældende levnedsmiddel faktisk besidder de særlige ernæringsmæssige egenskaber, som tillægges det; det er derfor påkrævet at fastsætte, at den ansvarlige for markedsføringen af dette levnedsmiddel om nødvendigt bistår kontroltjenesten i udøvelsen af dens virksomhed;

det er på nuværende stadium i udviklingen af fællesskabsforskrifterne om tilsætningsstoffer ikke muligt inden for rammerne af dette direktiv at vedtage bestemmelser om anvendelse af tilsætningsstoffer i levnedsmidler, som er bestemt til særlig ernæring, og som ikke tilhører nogen af de grupper, der er anført i bilag I; dette spørgsmål bør derfor igen tages op til behandling senere;

udarbejdelsen af særdirektiver til gennemførelse af fællesskabsforskrifternes grundprincipper samt ændringer af sådanne direktiver udgør tekniske gennemførelsesforanstaltninger; for at forenkle og fremskynde proceduren bør vedtagelsen af disse foranstaltninger overlades til Kommissionen;

i ethvert tilfælde, hvor Rådet overdrager Kommissionen beføjelser til at gennemføre regler vedrørende levnedsmidler, bør der fastsættes en fremgangsmåde med etablering af et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen i Den Stående Levnedsmiddelkomité, nedsat ved afgørelse 69/414/EØF ⁽⁶⁾;

dette direktiv berører ikke de frister, inden for hvilke medlemsstaterne skal efterkomme direktiv 77/94/EØF —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv vedrører levnedsmidler bestemt til særlig ernæring.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 291 af 19. 11. 1969, s. 9.

⁽¹⁾ EFT nr. C 124 af 23. 5. 1986, s. 7, og EFT nr. C 161 af 19. 6. 1987, s. 12.

⁽²⁾ EFT nr. C 99 af 13. 4. 1987, s. 54, og EFT nr. C 120 af 16. 5. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. C 328 af 22. 12. 1986, s. 9.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 55.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 2 af 3. 1. 1985, s. 22.

2. a) Ved levnedsmidler bestemt til særlig ernæring forstås levnedsmidler, som på grund af deres særlige sammensætning eller den særlige måde, hvorpå de er fremstillet, klart adskiller sig fra almindelige levnedsmidler, er egnede til det angivne ernæringsmæssige formål og forhandles på en sådan måde, at det fremgår, at de er egnede til dette formål.
- b) En særlig ernæring skal opfylde særlig ernæringsbehov:
- i) hos visse kategorier af personer, hvis fordøjelse eller stofskifte er i uorden, eller
 - ii) hos visse kategorier af personer, som befinder sig i en særlig fysiologisk tilstand, og som derfor kan have særlig gavn af en kontrolleret indtagelse af visse stoffer i levnedsmidler, eller
 - iii) hos sunde spædbørn og småbørn.

Artikel 2

1. De varer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), nr. i) og ii), kan betegnes ved udtrykket »diætetisk« eller »til diætkost«.

2. Ved mærkning og præsentation af almindelige levnedsmidler og ved reklame i forbindelse hermed forbydes:

- a) brugen af udtrykket »diætetisk« eller »til diætkost« alene eller sammen med andre ord som betegnelse for disse levnedsmidler
- b) enhver anden angivelse eller præsentation, der kan give indtryk af, at det drejer sig om en af de i artikel 1 definerede varer.

3. I henhold til bestemmelser, der skal vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13, kan det dog tillades, at det i forbindelse med almindelige levnedsmidler, som er egnede til særlig ernæring, angives, at de har denne egenskab.

De nævnte bestemmelser kan indeholde nærmere regler for angivelsen af denne egenskab.

Artikel 3

1. De i artikel 1 omhandlede varers art eller sammensætning skal være således, at levnedsmidlerne er egnede til det særlige ernæringsmæssige formål, som de er bestemt til.

2. De i artikel 1 omhandlede varer skal ligeledes opfylde enhver obligatorisk bestemmelse gældende for almindelige

levnedsmidler, dog bortset fra de ændringer, der er foretaget for at bringe varerne i overensstemmelse med definitionerne i artikel 1.

Artikel 4

1. De særbestemmelser, der skal gælde for de grupper af levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, som er anført i bilag I, vedtages ved særdirektiver.

Disse direktiver kan blandt andet omfatte:

- a) hovedkrav til varernes art eller sammensætning
- b) bestemmelser vedrørende råvarernes kvalitet
- c) hygiejnekrav
- d) tilladte ændringer i henhold til artikel 3, stk. 2
- e) en liste over tilsætningsstoffer
- f) bestemmelser vedrørende mærkning, præsentation og reklame
- g) prøveudtagningsprocedurer og analysemetoder, der er nødvendige for at kontrollere, om der er overensstemmelse med bestemmelserne i særdirektiverne.

Disse særdirektiver vedtages:

- af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 100 A for så vidt angår litra e)
- efter fremgangsmåden i artikel 13, for så vidt angår de øvrige litra.

De bestemmelser, der kan forventes at få indvirkning på folkesundheden, vedtages efter høring af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler, nedsat ved afgørelse 74/234/EØF⁽¹⁾.

2. En liste over stoffer, der anvendes i specielt ernæringsmæssigt øjemed, såsom vitaminer, mineralsalte, aminosyrer og andre stoffer, der tilsættes levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, samt renhedskriterierne for disse stoffer, og i givet fald anvendelsesbetingelserne herfor, vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13.

Artikel 5

Nærmere bestemmelser for ved mærkning, præsentation og reklame at måtte henvise til en diæt eller til en kategori af personer, for hvilke en i artikel 1 omhandlet vare er beregnet, kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13.

⁽¹⁾ EFT nr. L 136 af 20. 5. 1974, s. 1.

Artikel 6

1. Ved mærkning af de i artikel 1 omhandlede varer og dennes udformning samt ved præsentation og reklame i forbindelse hermed må der ikke tillægges varerne egenskaber med hensyn til forebyggelse, behandling eller helbredelse af en sygdom hos mennesker, eller vækkes forestilling om sådanne egenskaber.

Undtagelser fra bestemmelserne i første afsnit kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13 i særlige og klart fastsatte tilfælde. Indtil afslutningen af denne procedure kan de pågældende undtagelser opretholdes.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for udbredelse af enhver nyttig oplysning eller anbefaling, som udelukkende er bestemt for personer, der er kvalificerede inden for medicin, ernæring eller apotekervæsen.

Artikel 7

1. Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsområder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 89/395/EØF ⁽²⁾, finder anvendelse på de varer, der er omhandlet i artikel 1, og på de nedenfor anførte betingelser.

2. Salgsbetegnelsen for en vare skal ledsages af en angivelse af dens særlige ernæringsmæssige egenskaber. For så vidt angår de varer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), nr. iii), skal denne angivelse dog erstattes af en angivelse af formålet med de pågældende varer.

3. Mærkningen af varer, for hvilke der ikke er vedtaget noget særdirektiv i henhold til artikel 4, skal ligeledes omfatte følgende oplysninger:

- a) arten og mængden af de særlige bestanddele eller den særlige fremstillingsmåde, som giver varen dens særlige ernæringsmæssige egenskaber
- b) energiindholdet udtrykt i kJ eller kcal samt indholdet af kulhydrater, proteiner og fedtstoffer pr. 100 g eller 100 ml af den markedsførte vare og, hvor det er hensigtsmæssigt, pr. angivet mængde af varen, således som den foreslås indtaget.

Såfremt energiindholdet er lavere end 50 kJ (12 kcal) pr. 100 g eller 100 ml af varen, således som den markedsføres, kan de pågældende angivelser dog erstattes af udtrykket »energiindhold under 50 kJ (12 kcal) pr. 100 g« eller »energiindhold under 50 kJ (12 kcal) pr. 100 ml«.

⁽¹⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

⁽²⁾ Se side 17 i denne Tidende.

4. De særlige mærkningskrav for de varer, for hvilke der er vedtaget et særdirektiv, fastsættes i det pågældende direktiv.

Artikel 8

1. De i artikel 1 omhandlede varer må kun bringes i handelen i færdigpakninger, og på en sådan måde, at emballagen dækker dem fuldstændigt.

2. Medlemsstaterne kan dog tillade fravigelser for detailhandlen, idet de i artikel 7 omhandlede angivelser i så fald skal ledsage varen, når den bringes i handlen.

Artikel 9

For levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, som ikke henhører under en af de grupper, der er anført i bilag I, gælder følgende specifikke bestemmelser for at muliggøre en effektiv officiel kontrol af disse levnedsmidler:

- 1) På tidspunktet for den første markedsføring af et af de ovenfor omhandlede produkter giver fabrikanten eller, såfremt produktet er fremstillet i et tredjeland, importøren den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor denne markedsføring finder sted, meddelelse herom ved at fremsende en model af den anvendte mærkning for dette produkt.
- 2) På tidspunktet for den efterfølgende markedsføring af samme produkt i en anden medlemsstat fremsender fabrikanten, eller i givet fald importøren, samme oplysninger til den kompetente myndighed i denne medlemsstat, suppleret med en angivelse af den myndighed, som modtog den første underretning.
- 3) Den kompetente myndighed er bemyndiget til om nødvendigt at kræve af fabrikanten, i givet fald importøren, at han forelægger videnskabeligt materiale samt oplysninger til dokumentation for produktets overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, samt de angivelser, der er nævnt i artikel 7, stk. 3, litra a). Hvis dette materiale findes i en publikation, der er let tilgængelig, er en henvisning hertil tilstrækkelig.
- 4) Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navnene på de kompetente myndigheder, der er omhandlet i denne artikel, samt andre nyttige oplysninger vedrørende disse.

Kommissionen offentliggør disse oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Gennemførelsesbestemmelserne til dette stykke kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13.

- 5) Ved udløbet af en frist på fire år fra meddelelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af denne artikel, i givet fald ledsaget af passende forslag.

Artikel 10

1. Medlemsstaterne må ikke forbyde eller begrænse handelen med varer, der er omhandlet i artikel 1, og som opfylder kravene i dette direktiv og, i givet fald, i direktiver, som vedtages i medfør af nærværende direktiv, på grund af varernes sammensætning, fremstillingsmåde, præsentation eller mærkning.

2. Stk. 1 berører ikke gældende nationale bestemmelser, så længe der ikke er vedtaget direktiver i medfør af nærværende direktiv.

Artikel 11

1. Hvis en medlemsstat ud fra en udførlig begrundelse konstaterer, at et levnedsmiddel, som er bestemt til særlig ernæring, og som ikke henhører under en af de i bilag I anførte grupper, ikke er i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, eller at det udgør en sundhedsmæssig fare, og alligevel omsættes frit i en eller flere medlemsstater, kan denne medlemsstat midlertidigt suspendere eller begrænse handelen med den pågældende vare på sit område. Den underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom og begrundet sin beslutning.

2. Kommissionen undersøger snarest de grunde, som den pågældende medlemsstat har anført, og hører medlemsstaterne i Den Stående Levnedsmiddelkomité, hvorefter den straks afgiver udtalelse og træffer passende foranstaltninger.

3. Hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning skal bortfalde eller ændres, bringer den fremgangsmåden i artikel 13 i anvendelse med henblik på vedtagelse af passende foranstaltninger.

Artikel 12

1. Hvis en medlemsstat ud fra en udførlig begrundelse og som følge af nye oplysninger eller en fornyet vurdering af eksisterende oplysninger, der er fremkommet efter vedtagelsen af et særdirektiv, konstaterer, at anvendelsen af et levnedsmiddel bestemt til særlig ernæring udgør en sundhedsmæssig fare, selv om det er i overensstemmelse med bestemmelserne i det pågældende særdirektiv, kan denne medlemsstat på sit område midlertidigt suspendere eller indskrænke anvendelsen af de omhandlede bestemmelser. Den underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom og begrundet sin beslutning.

2. Kommissionen undersøger snarest de grunde, som den pågældende medlemsstat har anført, og hører medlemsstaterne i Den Stående Levnedsmiddelkomité, hvorefter den straks afgiver udtalelse og træffer passende foranstaltninger.

3. Hvis Kommissionen finder, at det er nødvendigt at foretage ændringer i nærværende direktiv og/eller i sær-

direktiverne for at afhjælpe de i stk. 1 anførte vanskeligheder og for at beskytte sundheden, bringer den fremgangsmåden i artikel 13 i anvendelse med henblik på vedtagelse af sådanne ændringer. I så fald kan den medlemsstat, som har indført beskyttelsesforanstaltninger, opretholde disse, indtil de omhandlede ændringer er blevet vedtaget.

Artikel 13

Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden sagen for Den Stående Levnedsmiddelkomité, i det følgende benævnt »komitéen«, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

Kommissionens repræsentant forelægger komitéen et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til det pågældende spørgsmåls hastende karakter. Den udtaler sig med det flertal, som er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i komitéen tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med komitéens udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med komitéens udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet efter udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslaget forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 14

Direktiv 77/94/EØF ophæves.

Henvisninger til det ophævede direktiv skal betragtes som henvisninger til nærværende direktiv og læses i henhold til den i bilag II anførte sammenligningstabel

Artikel 15

1. Medlemsstaterne ændrer deres love og administrative bestemmelser for:

— fra den 16. marts 1990 at tillade handel med varer, der er i overensstemmelse med dette direktiv

— fra 16. maj 1991 at forbyde handel med varer, der ikke er i overensstemmelse med dette direktiv.

De underretter straks Kommissionen herom.

2. Stk. 1 berører ikke de nationale bestemmelser, som, indtil de i artikel 4 omhandlede særdirektiver foreligger, gælder for visse grupper af levnedsmidler bestemt til særlig ernæring.

Artikel 16

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. maj 1989.

På Rådets vegne

P. SOLBES

Formand

BILAG I

Grupper af levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, for hvilke der ved særdirektiver skal fastsættes særbestemmelser ⁽¹⁾

1. Modermælkserstatninger.
2. Mælkeblandinger og vegetabiliske blandinger til spædbørn og til småbørn.
3. Børnemad.
4. Levnedsmidler med lavt eller nedsat energiindhold til afmagringsformål.
5. Diætpræparater til særlige medicinske formål.
6. Natriumfattige levnedsmidler, herunder natriumfattige eller natriumfri diætetiske salte.
7. Glutenfri levnedsmidler.
8. Levnedsmidler til indtagelse i forbindelse med stærkt krævende muskelarbejde, især for sportsfolk.
9. Levnedsmidler til personer, der lider af forstyrrelser i kulhydratstofskiftet (sukkersyge).

⁽¹⁾ Varer, som er i handelen ved direktivets vedtagelse, berøres ikke af dette.

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 77/94/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 2
Artikel 1, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 2, stk. 2, første afsnit	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2, andet afsnit	—
Artikel 2, stk. 3	Artikel 2, stk. 2
Artikel 2, stk. 4	Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 3, stk. 2
—	Artikel 4
Artikel 4, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 4, stk. 2	Artikel 5
Artikel 4, stk. 3	Artikel 6, stk. 2
Artikel 5, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 5, stk. 2, litra a)	Artikel 7, stk. 2
Artikel 5, stk. 2, litra b) og c)	Artikel 7, stk. 3, litra a) og b)
Artikel 5, stk. 2, litra d)	—
Artikel 5, stk. 2, litra e)	Artikel 7, stk. 4
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 6	Artikel 8
—	Artikel 9
Artikel 7, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 7, stk. 2	—
Artikel 8	—
—	Artikel 11
—	Artikel 12
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	—
Artikel 11	—
—	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
Artikel 13	Artikel 16
—	Bilag I